

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

17. ČÍSLO / XIX. ROČNÍK

10 Kč • 0,40 €

1. KVĚTNA 2011

Z obsahu:

Povolání ke svatosti

Katecheze Benedikta XVI.
při generální audienci
13. dubna 2011
- strana 2 -

Jeruzalém: Liturgie

Svatého ohně
- strana 4 -

Apoštol Božího Milosrdenství

Ferente Arcangelo
- strana 5 -

Velikonoční meditace

Giacomo Tantardini
- strana 6 -

Matka Petra

od Ježíšovy Tváře

Příběh řeholní sestry,
která žila mezi Argentinou,
Milánem a Římem
a prožívala víru ve sladkou
Ježíšovu Tvář
- strana 8 -

Před oltářem

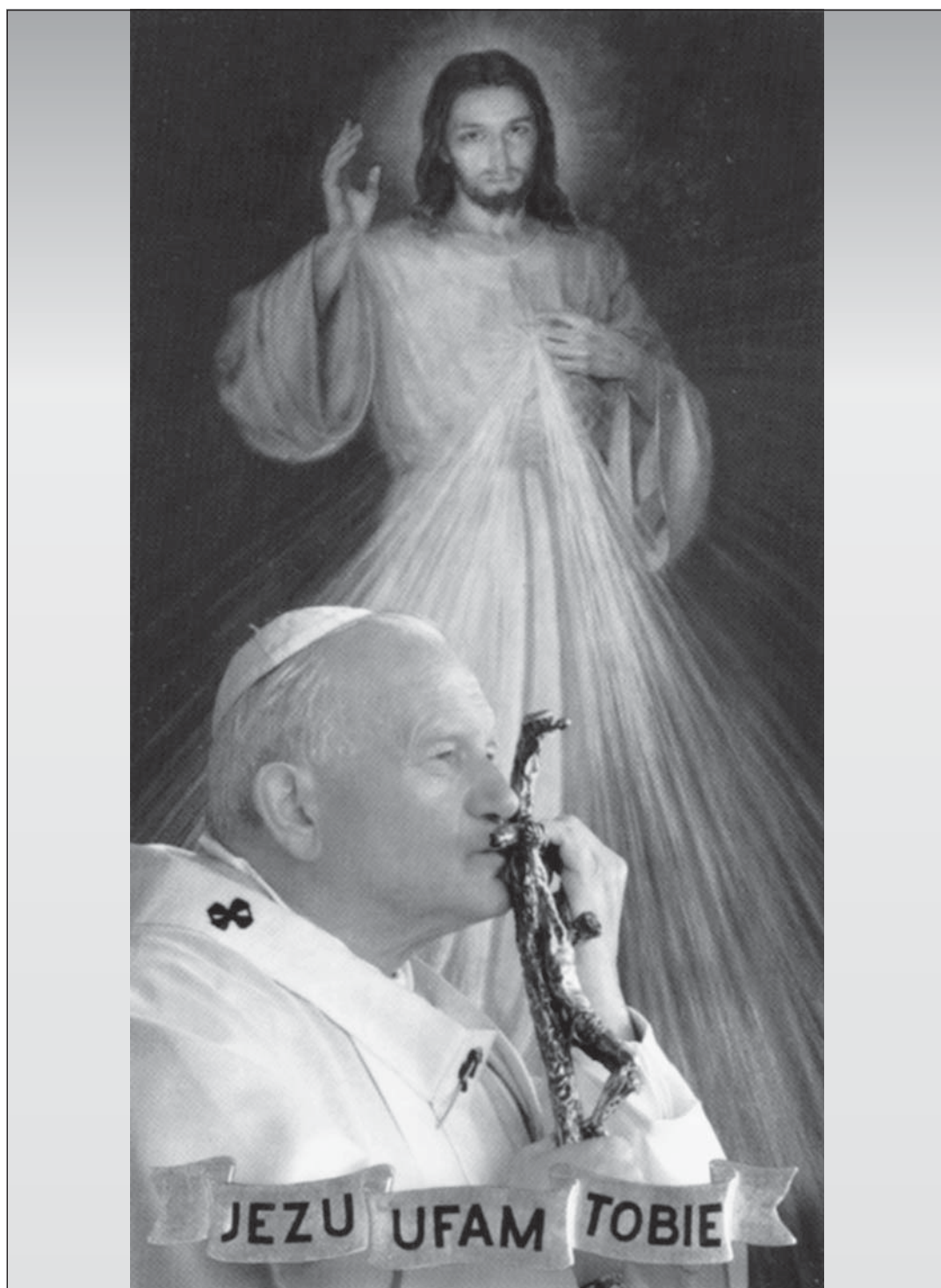
Adorace
Conchity Armidy
- strana 9 -

Pramen radosti a naděje

Hanspeter Milz
- strana 10 -

Ježíšovo milosrdenství

Sestra Consolata
sděluje tajemství Ježíšova
milosrdenství
- strana 11 -

Kdykoliv slavíme svátek Božího Milosrdenství, nemůžeme si nevzpomenout na jeho komplikovanou historii a obtíže, kterými se musel probíjet. Je to něco podobného, jako je oslava svátku osvobození současně vzpomínkou na to, co všechno bylo nutno vykonat, abychom se oné svobody dočkali. Je to až neuvěřitelné, na jaké překážky narazil Božský Spasitel

Editorial

se svým tak blahodárným záměrem v církvi, kterou sám založil. Vzpomenu si na to, kdykoliv se v druhém týdnu žaltáře modlíme žalm 55: „Není to nepřítel, kdo mě tupí, to bych přece nesl, ale je to druh, se kterým chodíme do Božího domu...“

Dvacet let označovala oficiální církevní místa Pánův podnět za nebezpečný víře a mravům a ani poté, co svůj soud konečně zrevidovala, nebyla cesta k jeho prosazení zdaleka otevřena. Dokonce samotné hlavě Církve Janu Pavlu II. to trvalo ještě téměř celý jeho dlouhý pontifikát, než mohl konečně ve své homilii při svatořečení setry Faustiny oficiálně prohlásit druhou neděli velikonoční za svátek Božího milosrdenství, jak o to sám Ježíš 14x žádal, tak, aby už jeho vůli nikdo nemohl ignorovat.

Co vlastně stálo za všemi těmito obstrukcemi, ukazuje nám zcela konkrétně případ matky Petry, které Pán skrze svou Matku uložil šířit škapulír s obrazem jeho svaté Tváře a Hostie, a tuto úctu obdařil svými velkými milostmi a přísliby. Nepřítele Boha a duši dohnala realizace této pozeňané úcty k takovému vzteku, že se neudržel a dal ho veřejně najevo. Ani překážky zavedení úcty k Božimu milosrdenství nemá na svědomí nikdo jiný než sám ďábel. Kdo a v jaké míře mu k tomu posloužili, bude jednou zjeveno před tvářmi celého světa. Už dnes si však umíme představit, jaký to byl pro satana zisk, jestliže mohl dosáhnout toho, aby se uplatnění Ježíšovy tak nesmírné velkodušnosti oddálilo takřka o půl století.

Když mluví Benedikt XVI. dnes o ohrožení církve zevnitř, nejedná se pouze o příslušníky kléru, kteří svým nemravným životem způsobili pohoršení, ale také o vlky, kteří vnikli do ovčince a operují v něm v rouše beránčím.

Je to skutečnost, se kterou musíme počítat. Satan o nás ustavičně zápasí se samotným Bohem. Svátý Jan ho označuje za Žalobníka před Božím trůnem. Latinský výraz „accusare“ znamená nejen žalovat, ale také hanobit a tupit: našemu Nepříteli jde o to, dokázat všemožně Bohu, že Boha nejsme hodni a patříme jemu.

Na každý ďáblův tah odpovídá Bůh také svým tahem. Je to jako velká „hra“, ve které jde o mnoho. Jen si vzpomeňte na Ježíšův nářek svaté Kamile, jakou bolest působí Pánu každá duše, která je vytržena z jeho těla. V tomto zápasu jde ďáblu skutečně o to, způsobit Bohu jako svému soku co nejvíce škody, a tím co nejvíce bolesti. A když si představíme, jak velkými zátahy takřka bez zábran stahuje dnes satan nesmírné množství duší do záhuby, jakou přímo oslavovanou samozřejmostí a zákonem chráněným právem se staly i nejedopornější hříchy, není divu, že Bůh na tuto nehoráznou drzost a provokaci také odpovídá mimořádným způsobem, že doslova manifestálně dává najevo své milosrdenství a svou otevřenou náruč. Činí tak především proto, aby svému Odpůrci vyrazil jeho velkou zbraň, a tou je zoufalství hříšníka, kterého ďábel v posledním rozhodujícím okamžiku zavaluje jako obrovským balvanem děsivým obrazem jeho hříchů a údajného Božího nesmířitelného hněvu. Seznamovat lidi s Božím milosrdenstvím znamená poukázat na onu „poslední záchrannou kotvu“, kterou jim milosrdné Ježíšovo Srdce tak velkodušně nabízí. Ale jestliže o ni nikdy nic neuslyší, těžko se na ni včas rozpomenou. Je třeba to říkat i těm, kteří nevěří, aby se na to rozpomněli, až přijde čas.

Dokončení na str. 13

Povolání ke svatosti

*Katecheze Benedikta XVI.
při generální audienci 13. dubna 2011*

Drazi bratři a sestry, v generálních audiencích posledních dvou let nás provázely četné postavy svatých a světic: učili jsme se poznávat je více zblízka a chápat, že celé dějiny církve jsou poznamenány těmito muži a ženami a že svou vírou, svou láskou, svým svatým životem se stali zářivým světlem pro mnoho generací a jsou jím i pro nás. Světci ukazují různé způsoby mocné a přetvářející přítomnosti Zmrtvýchvstalého; dovolili, aby Kristus tak plně uchvátil jejich život, že mohli říct se svatým Pavlem „nežiji už já, ale žije ve mně Kristus“ (Gal 2,20). Následovat jejich příklad, ucházet se o jejich přímluvu, vstoupit s nimi do společenství „nás spojuje s Kristem. Z něho – jako ze zdroje a hlavy – pramení všechny milosti a život Božího lidu.“ (LG 50) Na konci tohoto cyklu bych chtěl nabídnout několik myšlenek, co je to svatost.

Kristovi vyvolení

Co to znamená, být svatí? Kdo je povolán být svatým? Často jsme ještě vedeni ke smýšlení, že svatost je cíl vyhrazený pro málo vyvolených. Svátý Pavel naopak hovoří o velkém Božím záměru a říká: „V něm – Kristu – si nás (Bůh) vyvolil, abychom byli před ním svatí a neposkvrnění v lásce.“ (Ef 1,4) A mluví o nás všech. V centru tohoto Božího záměru je Kristus, v němž Bůh ukazuje svou Tvář: tajemství ukryté po staletí se v plnosti zjevilo ve vtělení Slova. A Pavel pak říká: „Bůh totiž rozhodl, aby v něm sídlila veškerá plnost dokonalosti.“ (Kol 1,19) V Kristu se živý Bůh stal blízkým, viditelným, slyšitelným, hmatatelným, aby každý mohl dosáhnout jeho plnosti milosti a pravdy (srov. Jan 1,14–16).

Proto celý křesťanský život zná jediný svrchovaný zákon, který svátý Pavel vyjadřuje výrazem, který se objevuje ve všech jeho spisech: v Kristu Ježíši. Svatost, plnost křesťanského života nespočívá v uskutečňování mimořádných děl, nýbrž ve spojení s Kristem, v prožívání jeho tajemství, osvojení si jeho chování, jeho smýšlení, jeho způsobů. Míra svatosti je dána velikostí, jaké Kristus dosáhne v nás, nakořlí v síle Ducha Svatého utváříme svůj život podle jeho života. Znamená to být ve shodě s Ježíšem, jak říká svátý Pavel: „Ty, které si vyhlédl, ty také předurčil, aby byli ve shodě s obrazem jeho Syna.“ (Řím 8,29) A svátý Augustin zvolá: „Můj život bude živý plný Tebe.“ (Vyznání 10,28) II. vatikánský koncil v konstituci o církvi hovoří jasně o všeobecném povolání ke svatosti a tvrdí, že nikdo není vyloučen: „V různých způsobech života a povoláních uskutečňují jedinou svatost všichni lidé, kteří jsou vedeni Božím Duchem ... a následují Krista chudého, pokorného, nesoucího kříž, aby si zasloužili účast na jeho slávě.“ (č. 41)

Dílo Boží milosti

Ale zůstává otázka: jak mohou jít po cestě svatosti, odpovídat na toto povolání? Mohou to udělat svými silami? Odpověď je jasná, svátý život není zásadně plod našeho úsilí, našich akcí, protože je to Bůh, třikrát Svátý (srov. Iz 6,3), který nás činí svatými, je to působení Ducha Svatého, které nás zevnitř oživuje, je to život samotného zmrtvýchvstalého Krista, který sdílíme a který nás přetváří. Abych to řekl ještě jednou s II. vatikánským koncilem: „Kristovi následovníci, povolání od Boha ne na základě svých skutků,

Dokončení na str. 12

Pohoršení kříže

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle

Přijměte Ducha Svatého!

Je-li každý první den po sobotě dnem Páně, pak dnešní slavná neděle je jím dvojnásobně, neboť sám Pán si ji obzvláště vyhradil, abychom tento den měli vděčně na paměti především nesmírný dar Božího milosrdenství. Připoj se tedy k Petrovi a spolu s ním veleb Boha, Otce našeho Pána Ježíše Krista, za to, že je tak nesmírně milosrdný a daroval nám nový život.

Petr velmi dobře ví, o čem to ve svém prvním listu mluví. K hlubokému vědomí a přesvědčení o Boží dobrotivosti se totiž pojí i jeho velká životní zkušenost, že víra v Božího Syna Ježíše Krista je především vírou v jeho nesmírnou slitovnost.

Má-li jako Skála být mezi ostatními prvím, aby utvzoval víru svých bratří, bude nejdříve sám také prvním z nich, kdo zakusí sám na sobě celou hloubku Ježíšova milosrdenství. Proto mu Pán také řekl, že bude schopen plnit toto své poslání až po svém obrácení⁽¹⁾. Tehdy ovšem Šimon sotva tušil, co si má představit pod svým obrácením. Byl plný nadšení a horlivosti a cítil ke svému Pánu opravdovou lásku. Byl přesvědčen, že má dosti sil, aby za Pána položil i život⁽²⁾. Předpovědi o svém pádu však nebyl ochoten uvěřit.

Teprve když si ještě před sítáním uvědomil svůj trojnásobný hřích, hořce plakal⁽³⁾ a nebyl k utišení, ne snad proto, že je krutě rozčarován sám nad sebou, ale protože cítí, jak těžce se prohřešil proti svému Pánu, kterého mu odvedli na smrt dřív, než se mu mohl vyznat ze své přetěžké viny.

Ale Ježíš, protože je tak nesmírně milosrdný, povolal Petra brzy ráno k svému hrobu, aby mu záhy po svém zmrtnýchvstání daroval nový život. Všimni si, jak je Pánova smrt obklopena projevy milosrdenství: to poslední, co vykonal, než odevzdal svou duši Otcí, bylo rozhřešení pro zločince. To první, co vykonal, když slavně vstal, bylo rozhřešení pro prvního z apoštolů. Synové ďábla⁽⁴⁾, kteří s Ježíšem chtěli skoncovat, připravili tak jen podmínky, aby jeho Srdce bylo a zůstalo otevřeno jako bezedná studnice Boží slitovnosti.

Připoj se k Petrovi, když se spolu s Janem vrací od hrobu, a vstup tak s nimi k ostatním do Večeřadla. Apoštolové se tu opět sešli večer onoho tragického pátku. Dvěře zavřeli ze strachu před Židy, ale ve skutečnosti si je zde Duch Boží soustředil, aby

se v usebranosti, zpytování a modlitbě připravovali na další část kněžské ordinace, která začala, když jedli beránka.⁽⁵⁾ Před touto druhou částí bylo zapotřebí, aby prošli hlubokým sebepoznáním. I oni tehdy podobně jako Petr ujišťovali Ježíše: *Nyní věříme! – Nyní věříte? Rozprchnete se a mne necháte samotného.*⁽⁶⁾ To vše se stalo krutou skutečností. Z jejich očí může vyčíst jedinou otázku: Co tedy bude dál? A tato otázka je nyní ještě neodbytnější, když se dovídají, že *Pán vstal a ukázal se Šimonovi*⁽⁷⁾. Jestliže Mistr je živ, kde je nyní?

Pokus se rozpomenout a připomeň jim Pánova slova: Neřekl vám, než odešel: „*Budte dobré mysli!*“⁽⁸⁾ Mějte důvěru. Jen si vzpomeňte, jak vroucně se za vás modlil: „*Otče, já prosím za ně! Pro ně se obětuji, aby i oni byli posvěceni v pravdě.*“⁽⁹⁾ Vždyť jste jeho vyvolení i při vši své lidské slabosti. Ale přichází hodina, ano, už je tu⁽¹⁰⁾. I za vámi přijde oslavený Pán. Když byli kdysi sami na rozbouřeném moři a Ježíš krácel k nim, aby je potěšil, polekali se, že je to přízrak. Tehdy řekl: „*Nebojte se, to jsem já.*“⁽¹¹⁾ Dnes večer je opět překvapí, když vstoupí zavřenými dveřmi. I tentokrát je nejdříve utěší: „*Pokoj vám!*“, ale místo pouhých slov: „*Já jsem to*“ předloží neklamný důkaz své totožnosti: Kdo jiný by se mohl představit s proboděným bokem? Tato oslavená rána je ovšem především bránou k jeho milosrdenství a tohoto božského daru se dnes dostane nejen jim, ale jejich prostřednictvím všem lidem. *Tak Bůh miloval svět!*⁽¹²⁾

Syn člověka, který přišel hledat to, co zahynulo⁽¹³⁾, vyvolil si dnes své kněze k tomu, aby dále přinášeli užitek jeho vtělení a jeho smrti a tento užitek aby byl trvalý⁽¹⁴⁾.

Syn člověka, který dal zcela jasně najevo, že má moc odpouštět na zemi hříchy⁽¹⁵⁾, dnes touto mocí pověřuje vyvolené sluhý: „*Přijměte Ducha Svatého.*“ Ten Duch, který mě přivedl z nebe na zem, který mě naplňuje tak, že můj Otec má ve mně zalíbení⁽¹⁶⁾, ten nechť nyní naplní a promění vás. „*Komu hříchy odpustíte, tomu jsou odpuštěny.*“ Skloň se s velkou úctou před těmito zplnomocněnými, jejichž slovu i rukám Pán dal tak nesmírné posvěcení: Ty, kterým svěřil ve čtvrté svátostnou moc přinášet znovu v oběť jeho lidství i božství, obdařil nyní mocí nad ovocem své smrti a svého zmrtnýchvstání. Kdo může být v tvých očích větší než ti, které nyní tak věrně a bezvýhradně poslouchá sám Bůh? Kéž tato tak snadná dostupnost nezaslouženého daru Božího milosrdenství není nikdy důvodem, abys ztrácel ze zřetele jeho nekonečnou a zcela nezaslouženou cenu

Liturgická čtení

1. čtení – Sk 2,42–47

Křesťané setrvali v apoštolském učení, v bratrském společenství, v lámání chleba a v modlitbách. Všechny naplňovala bázeň, poněvadž se prostřednictvím apoštolů dělo mnoho divů a znamení. Všichni, kteří přijali víru, drželi pevně pohromadě a měli všechno společné. Prodávali všechnen svůj majetek a dělili ho mezi všechny, jak kdo potřeboval. Každý den zůstávali svorně v chrámu, po domech lámali chléb a jedli pokrm v radosti a s upřímností srdce, chválili Boha a těšili se všeobecně oblíbě. A Pán rozmnožoval den co den počet povolanych ke spáse a církvi.

2. čtení – 1 Petr 1,3–9

Buď veleben Bůh a Otec našeho Pána Ježíše Krista! Protože je tak nesmírně milosrdný, znovu nás zrodil, takže zmrtnýchvstáním Ježíše Krista máme živou naději na dědictví, které nepomine, na dědictví skvělé a trvalé. Je pro nás připraveno v nebi; protože totiž máte víru, chrání vás Boží moc a vede ke spáse, která se má ukázat nyní v poslední době. A proto budete potom jásat, i když vás musí trápit teď ještě na krátký čas všelijaké zkoušky, aby se vyzkoušela vaše víra, vzácnější než pomíjející zlato, které přece bývá čistěno v ohni. Až se pak zjeví Ježíš Kristus, bude vám to ke chvále, slávě a cti. Toho milujete, ačkoli jste ho neviděli; v něho věříte, třebaže ho ještě nevidíte. Zato budete jásat v nevýslovné a zářivé radosti; až dosáhnete cíle své víry, totiž spásy duše.

Evangelium – Jan 20,19–31

Navečer prvního dne v týdnu přišel Ježíš tam, kde byli učedníci. Ze strachu před židy měli dveře zavřeny. Stanul mezi nimi a řekl: „*Pokoj vám!*“ Po těch slovech jim ukázal ruce a bok. Když učedníci viděli Pána, zaradovali se. Znovu jim řekl: „*Pokoj vám! Jako Otec poslal mne, tak i já posílám vás.*“ Po těch slovech na ně dechl a řekl jim: „*Přijměte Ducha Svatého! Komu hříchy odpustíte, tomu jsou odpuštěny, komu je neodpustíte, tomu odpu-*

Dokončení na str. 7

a velikost. Nepřestávej Pánu děkovat za jeho kněze a pros milosrdného Pána, aby ti nikdy nescházela jejich služba. *Toto je den, který učinil Pán, jásejme a radujme se z něho.*⁽¹⁷⁾

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ srov. Lk 22,32; ⁽²⁾ Jan 13,37; ⁽³⁾ Lk 22,62;

⁽⁴⁾ srov. Jan 8,44; ⁽⁵⁾ srov. Lk 22,19;

⁽⁶⁾ Jan 16,32; ⁽⁷⁾ Lk 24,34; ⁽⁸⁾ Jan 16,33;

⁽⁹⁾ Jan 17,9.19; ⁽¹⁰⁾ Jan 16,32; ⁽¹¹⁾ srov. Mt 14,27;

⁽¹²⁾ Jan 3,16; ⁽¹³⁾ Lk 19,10; ⁽¹⁴⁾ srov. Jan 15,16;

⁽¹⁵⁾ Mt 9,6; ⁽¹⁶⁾ Mt 3,17; ⁽¹⁷⁾ resp. žalm 118

Jeruzalém: Liturgie Svatého ohně

Asi 350 milionů pravoslavných křesťanů ve světě obrací svůj pohled o Velikonocích s napětím k Jeruzalému. Na Velký pátek se koná v chrámě Božího hrobu tajemný, více než 1600 let starý obřad: liturgie Svatého ohně. Je to obřad staré tradice, při kterém vychází z Kristova hrobu tajemný oheň, a tvoří tak vrchol pravoslavných Velikonoc ve Svatém Městě.

Jak zdůrazňuje dánský teolog a publicista Niels Christian Hvidt, je tato liturgie vůbec nejstarší, beze změn praktikovaný křesťanský obřad. Podle některých pramenů pochází ze 4. století. Kolem roku 1000 vznikly první zprávy o původu zázračného Svatého ohně.

Řecko, Rusko a jiné pravoslavné státy vysílají každoročně vysoce obsazené vládní delegace na tuto slavnost, kterou přenáší televize do mnoha zemí. Svatý oheň se pak převáží letecky do mnoha měst pravoslavného světa.

Slavnosti se účastní desetitisíce domorodých křesťanů a poutníků z celého světa. Izraelská policie je zapojena, aby řídila nával účastníků. Letošního roku byl nával o to větší, že termín Velikonoc připadl v obou církvích na stejný den.

Proto se v Jeruzalémě nacházeli nejen poutníci syrské, arménské, ruské, koptické a řecké pravoslavné církve, ale také mnoho katolíků a protestantů. Přístup však mají jen osoby vybavené zvláštním povolením. I tak musí počítat až s šestihodinovým čekáním ve frontě. Povolení se přidělují v daných kvótách jednotlivým vyznáním. Věřící se shromažďují v 5.30 hod. a 6.00 hod. u Nové brány, aby byli odtud odvedeni k chrámu Božího hrobu.

Jeruzalémský patriarcha v centru slavnosti

Předehra k liturgii Svatého ohně začíná pozdě dopoledne liturgickými zpěvy v chrámě. Ko-

lem 13. hodiny vstoupí dovnitř delegace izraelských úředníků. I když v ní není žádný křesťan, patří přesto k obřadu. Jejich pří-

tomnost symbolizuje Římany z Kristovy doby, kteří zapečetili hrob, aby učedníci nemohli odnést Ježíšovu mrtvolu a tvrdit, že vstal z mrtvých.

V duchu této tradice je úkolem izraelské vrchnosti zapečtit hrob voskem. Dříve než tak učiní, kontrolují, zda není v kapli ukrytý oheň, od kterého by si patriarcha zapálil svou svíci. Tak mají izraelské úřady zajistit, že při světelném zázraku nedochází k podvodu.

Ve 13.45 hod. vstoupí jeruzalémský patriarcha do chrámu: je svlečený a pouze zahalený do bílého plátna. Všechna světla v chrámě se uhasí. Jediným

světlem je světlo slunce, které proniká oknem v kopuli. Patriarcha vstoupí do komory hrobu se dvěma nezapálenými svícemi a později vyjde s hořícími. Předá světlo arménskému patriarchovi a pak koptickému. Pak světlo dospěje dále k věřícím.

Lidskými slovy nepopsatelné

Dánskému teologu Hvidtovi se podařilo uskutečnit v roce 2000 rozhovor s tehdejší řeckým pravoslavným patriarchou Jeruzaléma Diodorem I. Cituje patriarchu v článku ve „Flensburger Tageblatt“:

„Před hrobem se modlím několik modliteb a pak čekám. Někdy to trvá několik minut, jindy se zázrak stane okamžitě: Přesně

z toho kamene, na kterém Ježíš ležel, vyjde nepopsatelné světlo. Jeho základní barva je modrá, ale je mnoho nuancí, především růžové barvy. Lidskými slovy se to nedá popsat.“

Světlo se vznáší nad kamenem a pohybuje se přitom každý rok jinak. Někdy prostě stojí nad kamenem, někdy ozáří celý hrob. Je zcela jiného druhu než obyčejné světlo olejových lamp. Diodoros říká: „Někdy se světlo soustředí do sloupu a mění svou povahu, takže mohu od něho zapálit své svíce.“

Nejdůležitějším argumentem proti domnělému podvodu je podle dánského teologa svědectví mnoha poutníků, kteří celá staletí popisují, že viděli modrorůžové světlo i mimo hrob a mohli si od něho zapálit své svíce. Někdy dochází i k tomu, že olejové lampy, které visí na mnoha místech v kostele, zapnou samy od sebe svítit.

Význam pro jednotu církve

Zázrak neslouží jen jednotlivcům, aby posílil jejich víru, ale podporuje i jednotu církve, říká Hvidt. Odvolává se na řecko-pravoslavného metropolitu Timothea z Vostry, vedoucího kanceláře jeruzalémského patriarchátu, který světelné ceremonii připisuje významnou ekumenickou sjednocující sílu. „Až do 13. století slavila světelný obřad celá církev. I když katolíci město opustili, zůstává sjednocujícím obřadem všech pravoslavných.“

To se projevuje symbolicky v samé liturgii. Plamen zázračným způsobem předává Kristus řeckému pravoslavnému patriarchovi, ten jej dále předává hodnostářům a ti všem věřícím. Na kathTube je možno shlédnout videozáznam této pozoruhodné události.

Kath-net 11. dubna 2011
Překlad -lš-

LITURGIE JE SRDCEM KŘESŤANSKÉHO ŽIVOTA

Arcibiskup Ludwig Schick z Bamberku zdůraznil, že liturgie je samým srdcem života podle víry. Církve není sociální agenturou, ale hlasatelkou lásky. Eucharistická slavnost mše svaté musí být oslavou Krista a krásy víry. Proto se nesmí liturgie stát místem nadměrné upovídání. Liturgie není místem pro sebeděnění a show. Musí z ní vyzařovat důstojnost, úcta a svatost, protože v ní je přítomen a působí sám Nejsvětější, Ježíš Kristus, Boží Syn. Ti, kteří slaví liturgii, musí sami ustoupit do pozadí, aby dali místo Kristu a Písmu svatému. Liturgie není místem pro sebeděnění, ale pro setkání s Bohem.

LITURGICKÁ PAMÁTKA JANA PAVLA II.

Kongregace pro bohoslužby stanovila, že liturgická památka blahoslaveného Jana Pavla II. se bude slavit 22. října, tedy ve výroční den, kdy byl Karol Wojtyła intronizován. Je tomu tak zřejmě proto, že den jeho úmrtí spadá do doby, na kterou často připadá oslava vrcholných velikonocních svátků. Zatím 22. října žádná památka není.

Kath-net

Apoštol Božího Milosrdenství

Pán Ježíš předpověděl sestře Faustyně velké obtíže, které se postaví do cesty šíření úcty k Božím Milosrdenství. Ale tyto „obtíže nezmaří Boží dílo, nýbrž ukážou, že toto dílo je skutečně dílo Boží“.

Tyto předpovědi, obsažené v Deníčku, se začaly uskutečňovat 30. června 1978, kdy posvátná Kongregace pro nauku víry zveřejnila notifikaci, která anulovala notifikaci z roku 1959, zakazující šíření kultu Božího Milosrdenství. Své nové rozhodnutí zdůvodnila takto: „Tato Kongregace na základě mnoha původních dokumentů, které v roce 1959 nebyly známy, usoudila, že okolnosti se podstatně změnilly, a sdílí názor mnoha polských ordinářů, a proto prohlašuje zákazy obsažené v dřívější citované notifikaci za zrušené.“

Mohli bychom si položit otázku, kteří polští biskupové to byli. Vysvětluje to odpověď prefekta Kongregace pro nauku víry kardinála Sepera generálním představenému jedné kongregace, který žádal o vysvětlení merita věci.

„Nejdůstojnější pane, (...) dovoluji si vyložit, že nová notifikace (AAS 30. 6. 1978) dozrála na základě pečlivě vyhodnocené dokumentace a informací a zásluhy nynějšího krakovského arcibiskupa kardinála Karola Wojtyły, takže Svatý stolec rozhodl zrušit zákaz obsažený v předchozí notifikaci z roku 1959 (AAS 1959) a soudí, že ze strany této Kongregace neexistují žádné překážky šíření úcty k Božím milosrdenství v autentické podobě, v jaké je předložila uvedená řeholnice (sestra M. Faustyna Kowalská).“

Karol Wojtyła je tedy ona osoba, kterou si posloužilo nebe, aby vyzvedlo a slavnostně potvrdilo kult Božího Milosrdenství, ačkoliv v určité době bylo dokonce zakázáno jeho ší-

ření a zdálo se, že je nenávratně odsouzen, aby se stal nanejvýš místní lidovou zbožností. Bůh si touto osobou posloužil také jako papežem. Kongregace dala volnou cestu k šíření úcty a Karol Wojtyła, který vyvinul velké úsilí, aby toho bylo dosaženo, má na tom nesmírnou zásluhu ještě jako kardinál a krakovský arcibiskup. Jen několik měsíců nato se tento kardinál stal papežem Janem Pavlem II.

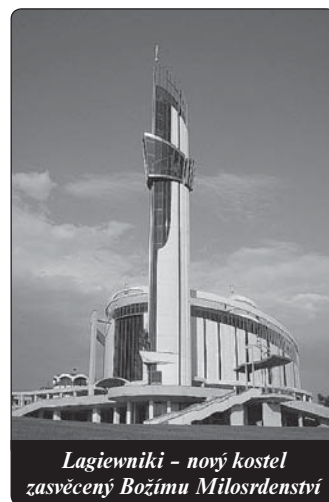
Pán Ježíš řekl sestře Faustyně: „Miluji Polsko obzvláštním způsobem... Z něho vzejde jiskra, která připraví svět na můj poslední příchod.“

Při návštěvě baziliky, svatyně Milosrdné Boží Lásky v Collevallenza, řekl Jan Pavel II.: „Od počátku své služby na Petrově stolci jsem toto poselství pokládal za svůj prvořadý úkol. Prozřetelnost mi ho světila v současné situaci člověka v církvi i ve světě.“ (22. 11. 1983)

Později zdůraznil: „Toto je moje osobní zkušenost, kterou jsem si přinesl na Petrův stolec a která svým způsobem formuje obraz tohoto pontifikátu. Děkuji Boží prozřetelnosti, že mi dopřála podílet se osobně na plnění Kristovy vůle ustanovení svátku Božího Milosrdenství.“ (7. 6. 1997)

Na Bílou neděli 18. dubna 1993 nadešel den blahorečení sestry Faustyny Kowalské na náměstí Svatého Petra a při té příležitosti řekl papež ve své homilii: „Zdravím tě, sestro Faustyno. Dnes tě církev nazývá blahoslavenou, a to především církev polská a litevská. Faustyno, jak obdivuhodná byla tvoje cesta! Jak nepomyslet na to, že právě tebe, chudou a prostou dceru z polského národa z Mazovska, vybral Kristus, aby připomněl lidem velké tajemství Božího Milosrdenství. Toto tajemství jsi s sebou přinesla a zanechala je tomuto světu po krátkém životě plném utrpení.“

Toto tajemství se stalo současně opravdu prorockým výkřikem adresovaným světu a Evropě. Tvé poselství o Božím Milosrdenství se zrodilo v předvečer strašného kataklyzmatu druhé světové války. Pravděpodobně jsi nebyla překvapena, když jsi mohla zakusit zde na zemi, čím se toto poselství stalo pro sužovaný národ v době beznaděje a jak se rozšířilo po světě. Dnes zakoušíš u samého Zdroje, kterým je Kristus, jak je *bohatý na milosrdenství*.“

Lagiewniki - nový kostel zasvěcený Božím Milosrdenství

V roce 1994 otevřel Svatý otec v Římě několik kroků od Vatikánu Mezinárodní centrum pro šíření úcty k Božím Milosrdenství v kostele Svatého Ducha v Sassia. Rok nato slavil sám mši svatou v tomto chrámě a požehnal velký obraz Božího Milosrdenství.

Ten 7. června 1997 putoval do Lagiewnik, kde jsou uloženy ostatky sestry Faustyny. V roce 1999 se svátek Božího Milosrdenství poprvé slavil na náměstí Svatého Petra.

Při příležitosti kanonizace sestry Faustyny 30. dubna 2000 na svátek Božího Milosrdenství v Lagiewnikách oznámil v homilii ustanovení liturgického svátku Božího Milosrdenství, které potvrdil dekret z 5. května 2000. Předpověděl, že tváří v tvář nejisté a temné budoucnosti bude Milosrdenství světlem, které

ozáří cestu do třetího tisíciletí, pokud lidstvo dovolí, aby je předcházelo, a dokáže přijmout jeho poselství. Připomněl Kristova slova: „Lidstvo nenalezne pokoj, dokud se s důvěrou neobrátil k Božím Milosrdenství.“

„A ty, Faustyno, Boží dare naší době, dare Polsku a celé církvi, vypros nám, abychom pochopili hloubku Božího Milosrdenství, pomáhej nám, abychom je živě zakoušeli a svědčili o něm svým bratřím. Tvoje poselství světla a naděje se šíří po celém světě, podněcuje k obrácení hříšníků, konejší spory a nenávisť, otevírá lidi pro bratrství. Upíráme svůj pohled na tvář zmrtvýchvstalého Krista a s odevzdaností a pevnou důvěrou se modlíme tvou modlitbu: »Ježíši, důvěřuji ti!«“

Jan Pavel II. zemřel v sobotu 2. dubna 2005 v 21.37 hod. Boží prozřetelnost nic neponechává náhodě. Jan Pavel II. zemřel na první sobotu v měsíci, která se váže k Fatimě do okruhu pobožnosti pěti prvních sobot ke cti Neposkvrněného Srdce Panny Marie.

Je to však také neklamné znamení, že úcta k Božím Milosrdenství je Boží dílo, spojené s polským papežem, který umírá v předvečer svátku Božího Milosrdenství. Zemřel jako svatý František v sobotu po nešporách, tedy liturgicky již v neděli, na svátek Božího Milosrdenství. Je tedy až do konce ve znamení Božího Milosrdenství. Jaká jiná znamení bychom ještě mohli očekávat?

Pán Ježíš se zaručil: „Ty, kteří budou hlásat mé velké Milosrdenství, budu já sám hájit v hodině jejich smrti jako svou vlastní slávu...“

Je to tedy také znamení naděje, že tak, jak se to stalo papeži Milosrdenství, stane se i všem těm, kteří budou mít důvěru a budou hlásat a bránit také svými skutky úctu k Božím Milosrdenství.

Podle Pellegrinaggio a Medjugorje
Překlad -lš-

Velikonoční meditace

Marie u hrobu

Marie stála u hrobu a plakala. (Jan 20,11) V předchozích verších popisuje Janovo evangelium – to nejkrásnější – jak Petr a Jan běží ke hrobu (srov. Jan 20,1-10). Jan dorazí první... protože je rychlejší. Ve skutečnosti běželi, protože milovali. Petr miloval Ježíše více než Jan: Na Ježíšovu otázku „Šimone, synu Janův, miluješ mě více než tito?“ odpověděl Petr: „Ano, Pane, ty víš, že tě miluji.“ (Jan 21,15) Petr tedy miluje Ježíše více než Jan, ale Jana více miluje Pán. Rychleji utíkáme ne proto, že milujeme, ale že jsme milováni. Proto Jan příběhne ke hrobu jako první. *Meliorem Petrum, feliciorum Ioannem*, říká sv. Augustin. Petr je lepší, ale Jan je šťastnější. Protože naše štěstí se nerodí z toho, že jsme dobří, ale že jsme miláčky. Petr je lepší než Jan, ale Jan, protože je více milován, je šťastnější a jako šťastnější doběhne první. Ale následuje to nejkrásnější. Jan příběhne první, ale čeká na Petra. Protože i jeho vyvolení respektuje autoritu. Jak je to krásné!

Jan tedy příběhne jako první a čeká na Petra a pak Petr i Jan vstupují do hrobu a vidí plátna, totiž rubáš, splasklý na skále, kde bylo tělo, a potní roušku, která byla na tváři. Způsob, jakým tato plátna zůstala na místě, překvapí Jana: jako by tělo nečekaně vyšlo z plátna a roušky, aniž by je odložilo. Plátna byla splasklá, protože tělo tu už nebylo. A tak Jan na základě těchto malých indicií začíná věřit. Tak se potvrzuje to, co řekl Ježíš: „Blahoslavení, kteří neviděli, a uvěřili“ (Jan 20,29), tedy ti, kteří jako Jan, apoštol miláček, i z malých náznaků začínají věřit.

Jan a Petr se pak vrací domů. Marie však zůstává u hrobu. „Marie stála venku u hrobu a plakala. Jak plakala, nakloni-

la se do hrobu a spatřila dva anděly v bílém šatu, jednoho v hlavách a jednoho v nohách toho místa, kde dříve leželo Ježíšovo tělo. Řekli jí: »Ženo, proč pláčeš?« Odpověděla jim: »Vzali mého Pána a nevím, kam ho položili.« Po těch slovech se obrátila a viděla za sebou stát Ježíše, ale nevěděla, že je to on. Ježíš jí řekl: »Ženo, proč pláčeš? Koho hledáš?« Ona myslela, že je to zahradník, a proto mu řekla: »Pane, jestliže tys ho odnesl, pověz mi, kam jsi ho položil, a já ho přenesu.« Ježíš jí řekl: »Marie!« Ona se k němu obrátila a zvolala hebrejsky: »Rabbuni!«, tj. »Mistře!« Ježíš jí řekl: »Nezadržuj mě, neboť ještě jsem nevystoupil k Otcí. Ale jdi k mým bratřím a oznam jim: Vystupují ke svému Otcí a k vašemu Otcí, svému Bohu a vašemu Bohu.« Marie tedy šla a zvěstovala učedníkům: »Viděla jsem Pána« a toto že jí řekl.“ (Jan 20,11-18)

Jen jedna věc mohla způsobit pláč Marie Magdalény. Cesare Pavese říká, že abychom mohli být zoufalí, musíme být nejdříve spokojení. Myslím, že nikdo – nebo téměř nikdo – nezakusil v tomto pláči tolik zoufalství jako Marie Magdaléna, protože nikdo nebyl tak spokojen, že je tak milován (srov. Lk 7,36-50). Ten pohled uměl odpouštět bez odsouzení. Toto odpuštění, které neodsuzuje, mění život. Ale tato

tak krásná věc, která ji potkala, toto tak krásné odpuštění, které změnilo její život, skončilo. Skutečností zůstala Ježíšova smrt! Tato smrt udělala všemu konec. Není možno neplakat zoufalým způsobem. Když bylo štěstí tak reálnou skutečností, také zoufalství je úměrné tomuto štěstí, které nyní skončilo. Ale iniciativa je na straně Ježíše. Nestačí minulé setkání. Nestačí ani setkání s Božím Synem – Marie Magdaléna potkala Ježíše, Božího Syna – nestačí minulé setkání, jestliže On nevyjde vstříc. A nestačí ani, že vstal a žije – Ježíš vstal z mrtvých a žije – jestliže se neujme iniciativy v přítomné době, kdy vychází vstříc, kdy zavolá jménem, kdy přitahuje k sobě. Nestačí vědět, že je zde, jestliže se neujme iniciativy. Jak je zřejmé ze zjevení zmrtvýchvstalého Ježíše, je to On, kdo se ujímá iniciativy, kdy chce a jak chce. Je to On, kdo se přibližuje, kdo se dává spatřit a dotýkat: „Dotkněte se a přesvědčte se, duch přece nemá kosti.“ (Lk 24,39) Nestačí vědět, že je zde, nestačí vědět, že vstal, jestliže se v přítomnosti neujme iniciativy, aby pojmenoval, jak pojmenoval Marii, aby se přiblížil a vyšel vstříc. Víra je milost, okamžik za okamžikem. Víra je jeho iniciativa, okamžik za okamžikem. Víra je jeho dar. Když svatý Tomáš Akvinský říká: *Gratia facit fidem* – milost tvoří víru, připojuje krásnou větu: v tom okamžiku (kdyby zde

byl někdo, kdo nevěří), aby přistoupil k víře a setrval ve víře jako ubohý věřící, k tomu je třeba stejné moci milosti. Abych setrval v tomto okamžiku milosti víry a aby někdo z nevíry přešel k víře, k tomu je nutná moc milosti. V tomto okamžiku. Víra je okamžik za okamžikem milost.

Připojují nyní tři modlitby.

Tu první znám z paměti. Je to jedna z nejkrásnějších. Svatý Ambrož komentuje žalm 118, který se v ambroziánské liturgii recituje každý den v primě a noně. Poslední verš říká: „Bloudím jako zatoulané jehně, hledej svého služebníka, vždyť jsem zapomněl na tvá přikázání.“ Ambrož žádá Pána, aby přišel a hledal ovečku, která se ztratila, protože, jak říká svatý biskup, „jestli se zpozdíš, já zahynu“. To platí pro každého z nás. Nestačí jen první setkání s křesťanstvím, důležité je také další setkání, každý den, okamžik za okamžikem. Jestli se zpozdíš, ztratím se, jsem ztracená ovečka. Jestli se zpozdíš, zahynu. A proto Ambrož prosí: *Veni, Domine Iesu, ad me veni, quaere me, inveni me, suscipe me, porta me.* (Přijď, Pane Ježíši, přijď ke mně, hledej mě, vezmi mě do náruče a odnes mě.)

Po svatém přijímání často opakují to, co jsem se naučil jako malé dítě: „Drahý Ježíši, přijď ke mně a spoj se s mým srdcem.“ Nestačí ani zde, aby přišel. Je třeba, aby spojil moje srdce se sebou. Jestliže nepřitáhne moje srdce a nespojí ho se sebou, nemilují ho. Nestačí, aby přišel. Přichází při každém přijímání, ale je třeba, aby nejen přišel. (...) „Drahý Ježíši, přijď ke mně a moje srdce spoj s Tebou.“ Ano, moje ubohá láska nemůže být nic jiného než plod skutečnosti, že vezme moje ubohé srdce, nese je – srdce se nechá nést z radosti, že je nesené – a vnese ho do sebe.

Druhá modlitba. Jsou to poslední slova, která napsala Terzička od Ježíška. Napsala je matce představené Karmelu – kterou byla jedna z jejích dvou

Eugène Burnand (1850-1921): Petr a Jan

sester – několik měsíců před smrtí. Zde je několik vět: „Prostým duším nepomáhají složité věci: protože já patřím k nim, jednou ráno při děkování mi Ježíš dal jednoduchý prostředek k plnění mého poslání: Dal mi pochopit slova Písňe písni: *Přítáhni mě k sobě, dáme se do běhu v oparu tvé vůně.* (Pis 1,4) Ó Ježíši, jak je důležité říct »Přítáhni mě, přitahuj duše, které miluji.« Toto jednoduché slovo: »Přítáhni mě« postačí.“

Je zřejmé, jak je to potřebné ve světě, ve kterém žijeme. Postačí, aby na světě byl někdo, kdo tak běží za Ježíšem, a strhne tak celý svět. Krása okamžiku, který prožíváme, je v tom, že svět se stal malým. Stačí, aby někdo běžel takto za Ježíšem, protože ho Ježíš přitahuje. Ne proto, že se rozhodl běžet. To je rozdíl, rozhodnout se sám od sebe, anebo být přitahován. Když jsme přitahováni, běžíme a ani si neuvědomujeme, že běžíme. Jinak nás unavuje i to, že běžíme za někým. Když je zřejmé, že někdo běží, protože ho Druhý přitahuje, všimne si toho celý svět. Když naopak běžíš sám od sebe, nevydáváš svědectví, že On vstal a že žije. Musí být zřejmé, že jsi Jím přitahován. Jinak je to jen tvoje iniciativa, rozhodl ses sám od sebe běžet za Ježíšem. To, co děláme jen my sami, nepřemáhá strach ze smrti (srov. Žid 2,15). Strach ze smrti je poražen, když je zřejmé, že je zde přítomnost, která přitahuje, a že neděláš nic jiného, než že se dáváš přitahovat jako malé dítě, které běží, aby uchopilo něco hezkého.

Terezička ještě píše: „Moje matko, myslím, že je nutno dát ještě nějaké vysvětlení k úryvku z Písňe písni: »Přítáhni mě, poběžím.« Protože to, co jsem o tom chtěla říct, je málo srozumitelné. Duch Svatý, ještě dříve, než se narodil Ježíš, řekl tuto prorockou modlitbu: »Přítáhni mě, a poběžíme.« Co jiného je žádat, aby nás přitáhl, než abychom se důvěrně spojili

Setkání Marie se vzkříšeným Ježíšem

s tím, který opanoval srdce. Milovaná matko, to je moje modlitba: žádám Ježíše, aby mě přitahoval plameny své lásky, aby mě se sebou těsně spojil, aby žil a jednal ve mně. (...) Čím více budu říkat Přítáhni mě, tím více duši se přiblíží ke mně a poběžíme rychle za vůní našeho Milovaného.“

Poslední modlitba. Jako by Pán v těchto letech chtěl učinit modlitbu důvěrnější. Chtěl nám umožnit, abychom pochopili, že modlitba se uskutečňuje, když říkáme „děkuji“. Je to tedy příkaz říkat „děkuji“. Modlitba se uskutečňuje, když se vděčnost stane něčím jako dech, jako dech každého okamžiku. Apoštol Pavel nás vyzývá, abychom *ustavičně děkovali* (Ef 5,20). Tak čtu modlitbu svaté Bernadety. Když je sladkost z toho, že jsme milováni, svrchovaná, děkujeme snadno za každou věc.

„Děkuji“ se rodí ze sladkosti daru. Můžete dát dítěti sebekrásnější věc, ale jestliže jeho srdce se neraduje z toho, co jste mu darovali, neděkuje. Tak je tomu i v životě křesťana. Děkujeme, když sladkost ze srdce přetéká. Když štěstí srdce přetéká, tehdy děkujeme.

Tak píše Bernadeta: „Za chudobu maminky a tatínka, za trosky mlýna (...), za sousto, které nestačilo ukojit hlad, za děti svěřené péči, za ovečky, které jsem pásala, díky, díky, můj Bože. Za prokurátora, za komisaře, za četníky, za zpočátku hrubá slova mého faráře. Za dny, kdy jsi přišla, i za dny, kdy jsi nepřišla, Panno Maria, mohu ti dostatečně poděkovat až v nebi. Za políček, který jsem dostala, za urážky, když mě pokládali za lhářku, za ty, pro které jsem byla zajímavá, díky, díky Pane, protože kdyby byla na zemi dív-

ka méně významná, nevybral bys mne. Za moji matku, která zemřela daleko ode mne, za bolest, kterou jsem zakusila, když otec, místo aby vzal do náruče svou malou Bernadetu, oslovil mě »sestro Bernardo,« díky, Ježíši. Díky, že jsi zahrnul hořkostmi srdce příliš něžné, které jsi mi dal, díky, že jsem byla privilegovaným objektem kárání, takže sestry říkaly: »Jaké štěstí nebyt Bernadetou.« Díky, že jsem se stala Bernadetou. A za tu duši, jakou jsi mi dal, za vnitřní poušť a vyprahlost, za tvou temnotu a za tvoje zjevení, za tvoje mlčení i za tvoje světla, za to všechno, za tebe přítomného i nepřítomného, díky, díky Ježíši.“

A na závěr tři věty svatého faráře arského:

První: „Co dělali svatá Panna a svatý Josef? Dívali se, rozjímalí a obdivovali Ježíška. To bylo celé jejich zaměstnání.“

Celé jejich zaměstnání bylo dívat se na Dítě. Svatý Augustin říká: *Totum atque summum negotium* – úplné a nejvyšší zaměstnání. Úplné a nejvyšší zaměstnání církve je vložit všechnu naději do modlitby – dívat se a prosit.

Druhá věta:

„Když odcházíme ze mše svaté, jsme stejně šťastni, jak by byli mudrci, kdyby si mohli s sebou odnést Ježíška.“

Jak krásný je to obraz. Jen přítomný vyvolává spokojenost. Nestačí, že jsme ho jednou viděli, jednou potkali, jestliže si ho neneseme přítomného, nebo lépe, jestliže nejsme neneseni v přítomném.

A poslední věta, která se mi líbí nejvíce:

„Byl jsem vždy prostě nezbedné dítě Prozřetelnosti. Nikdy jsem se o nic nestaral a nikdy jsem o nic nežádal. Jak je krásné prostě se zcela odevzdat!“

I můj život je možno shrnout do této věty: „Byl jsem nezbedné dítě lásky Ježíše Krista.“

*Meditazioni sulla Pasqua
Priloha 30giorni 1-2/2011
Překlad -lš-*

LITURGICKÁ ČTENÍ - pokračování ze str. 3

těny nejsou.“ Tomáš, jeden ze Dvanácti, zvaný Blíženec, nebyl s nimi, když Ježíš přišel. Ostatní učedníci mu říkali: „Viděli jsme Pána!“ On jim však odpověděl: „Dokud nevidím na jeho ruce jizvy po hřebecích a nevloším svůj prst na místo hřebů a nevloším svou ruku do jeho boku, neuvěřím.“ Za týden byli jeho učedníci zase uvnitř a Tomáš s nimi. Ježíš přišel zavřenými dveřmi, stanul mezi nimi a řekl: „Pokoj vám!“ Potom vyzval Tomáše: „Vlož sem prst a podívej se na mé ruce, vztáhni ruku a vlož ji do mého boku; a nebuď nevěřící, ale věřící.“ Tomáš mu odpověděl: „Pán můj a Bůh můj!“ Ježíš mu řekl: „Protože jsi mě uviděl, uvěřil jsi. Blahoslavení, kdo neviděli, a přesto uvěřili!“ Ježíš vykonal před svými učedníky ještě mnoho jiných zázraků, ale o těch v této knize není řeč. Tyto však jsem zaznamenal, abyste věřili, že Ježíš je Mesiáš, Syn Boží, a s vírou abyste měli život v jeho jménu.

Matka Petra od Ježíšovy Tváře

Příběh řeholní sestry, která žila mezi Argentinou, Milánem a Římem a prožívala víru ve sladkou Ježíšovu Tvář

Tam v přízemí domu, který hostí azyl, zaznívá křik dětí. V hořejším poschodí panuje ticho a modlitba. Je to tajemná harmonie, která spojuje mlčení z tohoto poschodí, kde jsou cely sester, se hrami dětí, které opanovaly přízemí. Jako věci, které se prolétají, protínají a navzájem si odpovídají v tomto koutě světa ukrytém v srdci Říma. Institut Duchy Svatého, obklopený zelení, se nachází ve stínu Testaccia, městské čtvrti, která je symbolem římskosti a hostí dcery Neposkvrněného Početí z Buenos Aires. Členkou této kongregace je matka Petra de Micheli, civilním jménem Josefa, která byla 30. května 2010 prohlášena za blahoslavenou. Její věci se ještě nacházejí zde v prvním poschodí, kde byl dlouhá léta její pokoj: jsou pěkně urovnané, vyložené jako na malé výstavě. Ukazuje je jedna sestra, která upozorňuje na skříň umístěnou vedle dveří, kde jsou uloženy předměty, které blahoslavenou připomínají a jsou jakoby znamením jejího života. Mezi nimi vyniká keramická soška Jezulátka, která jako by právě objímala někoho, kdo ji objímá, jak upozorňuje naše průvodkyně. Naproti je jiná skříň, která obsahuje chmurnější předměty, jako zlomený kříž, zbytky spálené tašky, předměty, které byly nalezeny v její cele a které svědčí o divoké nenávisti, jakou vůči ní choval ďábel. Několik kroků dále na konci chodby přicházíme ke kapli, kde odpočívá tělo blahoslavené stále ve společenství svých sester. Před rakví je klekátko, na kterém se mohou pomodlit poutníci, kteří přicházejí ze všech koutů Říma, aby prosili o její přímluvu. Hrob je v boční nise, takže i nyní se zdá, jako by zesnulá matka poslouchala

pravidlo, kterým se řídila po celý život: být skrytá před světem, blízko Ježíši.

Josefa de Micheli je Římanka jako adoptovaná, narozená je ovšem v Miláně v roce 1890 jako poslední z početné rodiny, která darovala církvi dvě řeholní sestry, Teofilu a Luigii, a jednoho kněze, Dona Richarda. K popisu jejího života, který byl od dětství poznamenán přátelstvím s Ježíšem, použijeme dopisu, který napsala sama Piu XII. v roce 1943 při příležitosti návštěvy stolce svatého Petra: „Měla jsem dvanáct let, když jsem na Velký pátek slyšela ve své farnosti během čekání, až na mě přijde řada k políbení kříže, zřetelný hlas, který říká: »Nikdo mi nedá polibek lásky na tvář, aby smazal po-

libek Jidášův?« Myslela jsem si ve své dětské nevinosti, že ten hlas slyší všichni, a velmi mě bolelo, když jsem viděla, že všichni líbají rány a nikdo nepomyslel na polibek na tvář. »Měj trpělivost, Ježíši, řekla jsem, já ti ho dám, až přijde ta chvíle.« Vtiskla jsem mu silný polibek na tvář se vším zápalem svého srdce. Byla jsem šťastná a věřila jsem, že Ježíš je nyní spokojen a už ho to nebolí.“ Od té doby chovala Josefa hlubokou úctu k Ježíšově Tváři. „Od té doby první polibek kříže patřil vždy jeho svaté Tváři,“ píše dále v dopise.

Od mládí s velkou radostí vyučovala děti katechismu a připojovala se ke knězi, který spěchal udělit poslední pomazání umírajícím. Na otázku, proč to dělá,

Matka Petra od Ježíšovy Tváře

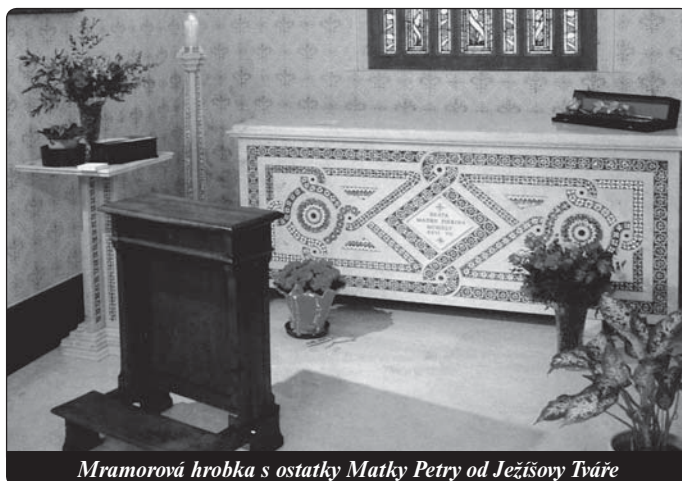
odpovídala, že je pěkné doprovodit duši k nebi. Není známo, kdy přesně vyklíčilo její řeholní povolání, snad během oblačky jedné z jejích sester, asi té první. Jisté je, že ji zasvěcený život již od dětství jakýmsi způsobem přitahoval a současně se ho obávala. Na otázky v této věci odpovídala vyhýbavě. V jednom dopise Donu Richardovi, ke kterému velmi přilnula po smrti rodičů, ironizuje tento svůj strach a píše: „Pro tebe řeholnice musejí pocházet z jiného světa.“ Po několika měsících se seznámil se sestrami kongregace Neposkvrněné, které právě přišly do Milána z Buenos Aires. Nezbylo mu, než aby napsal sestřičce, že konečně přišly sestry z jiného světa. ... Přemohla poslední obavy, vstoupila do kongregace a stala se sestrou Marii Petrou.

Po intenzivním období formace byla poslána do Argentiny, aby zde složila věčné sliby. Koncem roku 1921 se vrací do Itálie do domu, který sestry otevřely v Miláně, a tam se stala představenou. V té době se jí přátelství s Ježíšem stalo dražším a důvěrnějším. Několikrát se jí zjevil. V zmíněném dopise napsala papeži: „Jeho celý pohled patřil mně. Dívali jsme se stále na sebe a dělali jsme závody v lásce. Řekla jsem mu: »Ježíši, dnes jsem se na Tebe se dívala více já.« On mi řekl: »Dokaž mi to, jestli můžeš.« Říkala jsem mu, že jsem se tolikrát dívala na Něho, aniž to cítil, ale vždy vyhrál On.“

V této atmosféře se odehrála další důležitá epizoda v životě blahoslavené a ta se pak stala

Matka Petra ještě jako postulantka bez závoje (uprostřed) za sedícím Mons. Marianem Antoniem Espinosou

Mramorová hrobka s ostatky Matky Petry od Ježíšovy Tváře

Před oltářem

Jen Ty

hlavním motivem tohoto článku. Jak líčí Piu XII., „31. května, když jsem se modlila v kapličky svého noviciátu, představila se mi krásná Paní. Držela v ruce škapulíř ze dvou kousků bílého flanelu spojených stuhami. Jeden flanel nesl obraz svatě Ježíšovy Tváře, druhý obraz Hostie obklopené svatozáří. Přišla blíž ke mně a řekla mi: »Poslouchej dobře a řekni to přesně otci. Tento škapulíř je ochranná zbraň, bezpečný štít, záruka lásky a milosrdenství, které chce Ježíš dát světu v tomto období smyslnosti a nenávisti vůči Bohu a církvi. Jsou rozprostírány ďábelské sítě, aby vytrhly víru ze srdcí, šíří se zlo, je málo skutečných apoštolů, je nutný božský lék, a tím je Ježíšova Tvář. Všichni, kteří si oblečou škapulíř, jako je tento, a vykonají pokud možno každé úterý návštěvu Nejsvětější svátosti, aby odčinili urážky, jakých se dostalo svatě Tváři během jeho umučení, a přijmou každý den Nejsvětější svátost, budou posileni ve víře, připraveni bránit ji a překonat všechny vnější i vnitřní těžkosti a budou mít klidnou smrt pod láskyplným dohledem božského Syna.«“

Matka Petra se tak stala pečlivou propagátorkou úcty k Ježíšově Tváři, která se brzy rozšířila jako olejová skvrna v okolí Institutu. Bohužel brzy zjistila, že šíření škapulířů se nedaří. Tak přišla na myšlenku razit medailky, které nesou obrazy podle přání Panny Marie. Tato myšlenka se brzy setkala s Boží podporou. Další zjevení jí ujistilo, že medailky bude provázet stejně zaslíbení jako škapulíře.

Při hledání obrazu pro medailku narazila na fotografii Turínského plátna s reprodukcí Ježíšovy Tváře v provedení Jana Brunera. Fotograf daroval obraz arcibiskupovi v Miláně a ten ho s největší úctou intronizoval v kostele zasvěceném svatě Tváři. Realizace medailky byla ovšem obtížná pro mnoho problémů ekonomických i byrokratických, které se chudé sestře zdály nepřekonatelné. Hle-

Ó Ježíši mé duše! Ty jediný, Ty jediný... kdy dospějí k tomu, abych to pochopila? Vždy Tě nacházím připraveného naslouchat mi, ve dne v noci, stále...

Pokaždé, když hledám svůj odpočinek v tvorech, nacházím jen zklamání.

Díky, Ježíši, díky. A prosím Tě, odluč mě ode všeho, co nejsi Ty.

Posli mi zklamání, nehody, lhostejnost, zapominání, opuštěnost, nevděčnosti a to všechno z milosrdenství ke mně, abys vytrhal z mého srdce všechno pozemské, pro dobro mé duše, která se tak snadno dá unést tvory, ale která chce náležet jen Tobě.

Vzdal ode mne každou zvrácenost srdce, můj Ježíši, můj adorovaný Ježíši! Pryč se všemi zlými sklony, pryč se jejich jedem: Ty, jen Ty, ať mohu přijmout prvotiny svého utrpení.

Ať prokazují všechno možné dobro, aniž by mi někdo byl vděčný.

Otroky pošlou pracovat a pak na ně zapomenou, pohrdají jimi; ach, kéž by se mnou takto zacházeli!

Můj eucharistický Ježíši, hle, to je moje touha, i když to bude pro mne utrpení: být úslužná a přijímat nevděčnosti odměnou za své oběti.

dala pomoc u svého duchovního vůdce a jezuita P. Rossi jí odpověděl, aby se svěřila Boží prozřetelnosti. Přijala jeho radu, ale necítila valnou posilu.

Mezitím v září 1939 byla vyslána do Říma ve funkci oblastní představené v novém domě, který kongregace otevřela v hlavním městě také díky jejímu neúnavnému dohledu. Zde potkala opata Ildefonsa Gregoriho (jehož proces blahorečení probíhá) z kongregace mnichů benediktinů silvestrinů, který se stal jejím novým duchovním vůdcem a bez-

pečnou oporou pro zbytek života. A zde se jí také podařilo vytvořit medailku, která jí ležela na srdci, díky malému zázraku. V dopise papeži ho popisuje takto: „Napsala jsem fotografovi Brunerovi, aby mi dovolil použít obraz sva-

Jak vznešený ideál, kterého nezasluhuji dosáhnout, ale po kterém toužím za každou cenu!

Tak bude moje duše vždy odtržena od těla a krve, bude vždy více očišťována obětmi a dobrovolnými pokořeními, roztáhne křídla k Tobě, můj Ježíši, a jen Ty budeš moje odměna a mé všechno!

Jen Ty! S jakou sladkostí zaznívají ta slova v nehlubším nitru mého srdce! Jen Ty, můj Bože, ... moje jediné Dobro a mé všechno!

Jen Ty od nynějška a stále budeš důvěrníkem mých lásek a mých utrpení... Ty sám ovládneš celou mou duši.

Jen ty budeš moje naděje a mé nebe na zemi... Jen Ty, můj Pane, mě budeš těšit v zármutku, stírat mé slzy, sbírat mé vzdechy, přijmeš můj poslední polibek... a budeš mým jediným, mým Bohem, který mě bude provázet až k hodině smrti, kdy mě všichni opustí... a co více..., můj Ježíši, Ty mi dáš svůj božský obraz v tomto mém milovaném kříži, učiníš ho němým svědkem mého úplného znicotnění v hrobě.

To je důvod, proč jen Ty, ó Ježíši, jsi a vždy budeš moje jediná láska.

Conchita Armida

Před oltářem. Adorace č. 1

Překlad -lš-

té Tváře, a on mi vyhověl. Předložila jsem ho v milánské kurii s žádostí o povolení, které jsem získala 9. srpna 1940. Požádala jsem dílnu Johnson o provedení, které trvalo dlouho, protože Bruner chtěl vidět všechny zkoušky. Několik dní před dodáním medailek jsem našla v pokoji obálku a v ní 11 200 lir. To odpovídalo požadované sumě. Medailky byly rozdány zdarma a případ Prozřetelnosti se opakoval několikrát při dalších objednávkách. (...) To Nepřítele velice rozzlobilo a rušil a ruší mnoha způsoby. Několikrát v noci rozházel medailky po chodbách a po schodech, roztrhal obrázky, hrozil a šlapal po nich.“

V této poslední části své mise musela matka Petra podstoupit tvrdé zkoušky způsobené ďáblem. Tyto zkoušky nezapadly, ale jsou podrobně zaznamenány v deníku, který vedla podle přesného pokynu opata Gregoriho. Přijala tuto námahu s radostí ve prospěch duší – jsem ráda, že mohu snášet tato utrpení pro vás a doplňuji tak, co schází na plnosti Kristových útrap ve prospěch jeho Těla, Církve (Kol 1,24). Mimořádná síla vůle? Spíše a realističtější svědectví o mimořádné milosti a o naprosté odevzdanosti Bohu. Není to ona, kdo bojuje a vítězí: „Ježíš zvítězil ve mně“ je fráze, která se často opakuje na stránkách deníku. Sám Ježíš jí to vysvětluje, jak zapsala v deníku v únoru 1942: „Buď klidná, tvé srdce zachovám čisté bez jakékoliv tvé zásluhy, abych je učinil předmětem svého zalíbení.“ A v této odevzdanosti doprovázené a posilované „rozkošemi ráje“ píše: „Jak cítím svou nicotu a svou ubohost ve srovnání s takovou dobrotou! Je tak dobré být maličkými, maličkými, ničeho neschopnými...“

Objetí s Ježíšem matce Petře dovoluje vyzařovat víru, naději a lásku tolik let během války, kdy si odtrhuje chléb od úst, aby nasýtila hladové, a rozdává medailky Ježíšovy Tváře. Jak dosvědčil

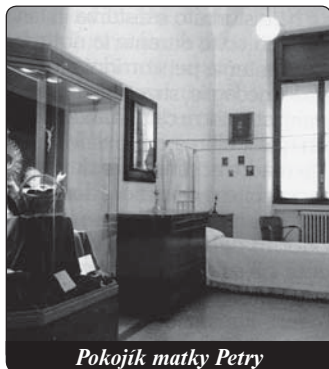
Medailky zhotovené podle přání Panny Marie

▶ opat Gregori v procesu blahorečení, některé z těchto medailů se dostaly až k odsouzeným na smrt a k hledaným politickým osobám a nikdo z těchto odsouzených na smrt nebyl popraven.

Jakmile skončila válka, rozhodla se matka Petra jít na sever Itálie, aby objala své sestry, které konflikt izoloval od Říma. Odjela v červnu 1945 a po krátkém pobytu v Miláně se odebrala do domu Centonara d'Art, kde několik novicček čekalo na složení slibů. Ale unavena námahou cesty těžce onemocněla. Jindy v minulosti se zázračně uzdravila z těžkých nemocí, jak vzpomíná opat Gregori, také potěšena útechou, protože se modlil za její uzdravení. A to se mělo opakovat i tentokrát: když byl opat informován o situaci, poslal tento telegram: „Pro ctnost svatě poslušnosti, uzdrav se do tří dnů!“ Bohužel toto poselství pro poštovní kolaps přišlo pozdě: až v 11 hodin 27. července. Matka Petra mezi tím v noci zemřela.

Církev rozhodla, že její památka se místo v den smrti, tj. *dies natalis*, jak to vyjadřuje kanonická dikce, bude slavit v den narození a křtu – 11. září.

V pokoji, který hostí její věci, umístily sestry tabulku s jednou její myšlenkou: „*Je tak posi-*

Pokojík matky Petry

lující opakovat: *Nejsem nic, a On je všechno; nemohu nic, a On může všechno.*“ Tak je snazší zcela se odevzdat, jak je tomu u dětí v přízemí, které při svých hrách mají účast na radosti ráje: Protože „jestli se neobráteíte a nebude te jako maličci...“

30giorni 1-2/2011
Překlad -lš-

Pramen radosti a naděje

Neděle Božího Milosrdenství je zvláštním projevem Božího Milosrdenství, které odpouští vše, jestliže k němu s prosbou přistoupíme. Proto je třeba tento svátek slavit s opravdovou úctou a užítkem.

Pán Ježíš vyslovil 14x své přání, aby byl zaveden svátek Božího Milosrdenství, přičemž určil nejen jeho místo v liturgickém kalendáři, ale také způsob přípravy a oslavy.

„Přes mé hořké umučení mnoho duší propadá záhubě,“ zdůvodnil Ježíš tento svátek. „Dávám jim poslední záchranou kotvu. Je to svátek mého milosrdenství. Tento svátek má být dnem zvláštní úcty k tajemství Božího Milosrdenství.“

Je to den nekonečného slítování nad všemi lidmi, zvláště nad těmi, kteří žijí v těžkých hříších a nezachovávají Boží přikázání.

Kdo se tento den vyzpovídá a přijme svatě přijímání, tomu jsou odpuštěny všechny jeho viny a spolu s nimi i všechny tresty za tyto hříchy. Následky hříchů jsou navždy zahlazeny. Ježíš se neomezil jen na odpuštění hříchů a jejich následků, nýbrž slíbil celé moře milostí, jaké vylije na duše, které se sytí z pramenů jeho milosrdenství. Ten den uděluje Pán své milosrdenství v míře, která překračuje všechno naše chápání. Velikost tohoto svátku spočívá mimo jiné v tom, že Ježíš připravil pro všechny lidi, i pro ty, kteří se teprve ten den obrátí, podíl na milostech i pozemském požehnání.

Boží milosrdenství je pramenem radosti pro náš život. Proci Micheáš a Izaiáš popisují Boží Milosrdenství takto: *Kdo je Bůh jako ty, který snímá nepravost, promíjí nevěrnost pozůstatku tvého dědictví! Který nesetrvává ve svém hněvu, neboť si oblíbil milosrdenství. Opět se nad námi slituje, rozšlepe naše nepravosti, do mořských hlubin hodí všechny naše hříchy. – Já vymažu kvůli sobě tvoje nevěrnosti a na tvé hří-*

chy nevzpomenu. (Mich 7,18–19; Iz 43,25)

Toto zaslíbení platí nejen věřícím, kteří se snaží Pána věrně následovat, ale KAŽDÉ duši, která se zvláště o tomto svátku otevře jeho lásce. Moře svých milostí vylije Ježíš na každého člověka, ať žil dosud jakkoliv, pokud obrátí svůj pohled k Spasiteli Ježíši a usiluje jít jeho cestou. Před Bohem nemusí něco umět, nemusí mít sílu, ale musí mít důvěru v Boha, vložit do jeho rukou svou duši, a dobrý Bůh mu dá milosti a sílu, aby mohl nadále plnit jeho svatou vůli. Bůh očekává naši ochotu plnit jeho vůli. Duch Svätý pak dává sílu tuto vůli vyplnit. Věrnost k Němu učinila z lidí světce, nikoliv to, že by byli vždy dokonalí.

Skutečnost, že letos připadá Neděle Božího Milosrdenství na 1. květen, vede nás k tomu, abychom zvláštním způsobem vzývali také Matku Milosrdenství o její přímluvu a pomoc.

...protože nás miluje

Jak vidíme, Boží milosrdenství překračuje Boží spravedlnost, neboť Bůh je ze své podstaty odpouštějící. Činí tak, protože nás miluje a odpouští naše slabosti a naše pády. Pomysleme na podobenství o marnotratném synu (Lk 15,11–32). Nenechal ho otec obléci do drahých šatů? Neuspořádal slavnost na osla-

vu jeho návratu? Tak jedná Bůh s hříšníkem, který se obrátí a důvěruje v jeho milosrdenství. Velký den milosti může znamenat začátek zcela nového života a vnést do něho světlo a spásu pro každého, kdo projeví ochotu přijmout jeho milosti. Bůh slyší každou prosbu, především tu, která vzývá jeho milosrdenství, a tak ho oslavuje.

Pán řekl: *Cokoliv jste učinili pro nejmenšího z mých synů a dcer, mně jste učinili.* Jak velká teprve bude odměna pro ty, kteří skrze modlitbu k Božímu Milosrdenství zachrání duši pro život věčný!

Kdo čerpá z číše Božího Milosrdenství, přijme hlubokou vnitřní radost, jakou může dát jen sám Bůh. Právě na tento den připadá blahorečení Jana Pavla II., velkého apoštola Božího Milosrdenství. Blahoslavení ti, kteří dnes vidí tato Boží znamení a sami se stanou svědky Boží lásky. *Duše, které uctívají moje bezedné milosrdenství, já sám budu chránit jako svou vlastní slávu v životě a zvláště v hodině smrti.*

Jsou tedy před námi otevřeny brány nebes a je povinností všech věřících, aby všem hlásali poselství tohoto svátku milosti, obmyli své duše a vzali s sebou do této lázně co nejvíce svých bratří a sester.

Medjugorje aktuell 3/2011
Překlad -lš-

ŠPATNÉ LÉKY

Kardinál Mauro Piacenza, prefekt Kongregace pro klérus, varuje před chybnými „léky“ proti nedostatku kněží. To, co dnes mnozí navrhuje, situaci ještě zhoršuje. Musíme se především ptát, zda nemáme nedostatek opravdových katolíků, nedostatek víry a nedostatek smyslu pro to, co je božské. Historicko-sociologické analýzy nemohou měnit tvář církve a vůli Ježíše Krista. Církev má v současné době k dispozici 250 000 kněží.

Kath-net

Ježíšovo milosrdenství

Consolato, potřebuji oběti, svět hyne a já ho chci zachránit. Consolato, jednoho dne démon přísahal, že tě zahubí, a já, že tě spasím. Kdo zvítězil? ... Nuže, přísahal, že zahubí také svět, a já jsem přísahal, že ho spasím a spasím ho triumfem svého Milosrdenství a své Lásky. Ano, zachráním svět milosrdnou láskou, napiš to.

Všimněme si: ne že by Ježíš vylučoval utrpení; ta mohou být nutná právě pro záchranu světa a duší. Během italsko-etiopejského konfliktu, když sestra Consolata prosila za vojenského kněze a chtěla dosáhnout, aby všichni setrvali na výši svého poslání, Ježíš odpověděl (27. srpna 1935): *Hleď, tito mladí muži (vojáci) by doma z velké části hni-li v neřestech. Naopak ve válce, daleko od příležitostí, s asistencí kněze zemřou a budou na věky spaseni.*

Stejnou věc opakoval vzhledem k ekonomické krizi, která trýznila svět před druhou světovou válkou (15. listopadu 1935): *Ani současná bída, která vládne ve světě, není dílo mé spravedlnosti, ale mého milosrdenství. O kolik hráchů je méně pro nedostatek peněz! Kolik přibýlo modliteb k nebi ve finančních potížích! Ó, nemyslete si, že bolesti země mě nedojímají; ale já miluji duše, chci je spasit, a abych dosáhl svého cíle, jsem nucen použít tvrdosti, ale věř, je to z milosrdenství. Duše na mě hromadně zapomínají a hynou, v bídě se vracejí ke mně a jsou spaseny. Tak je to, abys věděla.*

Během strašného světového požáru, přesně 8. prosince 1940, se mezi Ježíšem a plačící Consolátou, která vyprošovala mír, rozvinul následující dialog: *Hleď, Consolato, kdybych dnes dopřál světu mír, svět by se vrátil do bahna... zkouška by nebyla dostačující.*

Ale Ježíši, tolik mládeže poslané na jatka! *Ó, nejsou lepší dva nebo tři roky krutého, intenzivního a neslýchaného utrpení a pak věčná radost, než celý život v nevázanosti a pak věčná záhuba? Vyber si.*

Ale Ježíši, všichni nejsou zlí! *Dobře, dobří rozmnoží své zásluhy. Ne, nedávej vinu hlavám států,*

oni jsou prostě nástroje v mých rukou. Abych mohl dnes spasit svět, je nutné toto. Kolik mladých bude na věčnosti děkovat Bohu, že zahynuli v této válce a byli spaseni na věky. Chápeš?

To, co říkal Ježíš o válce, opakoval, pokud jde o hlad, který byl následkem této války (24. dubna 1942): *Spasím vojáky ve válce a svět bídou a hladem. Ale tolik srdcí nedůvěřuje... Pros nyní nejen za srdce, která trpí ve světě, ale také za ty, kteří nedůvěřují, že já jsem jejich síla a naděje.*

A když se za několik dní vrátil k tomuto námětu, jako odpověď na prosby za mír, řekl jí (29. dubna 1942): *Bída a hlad dohánějí duše do beznaděje... Consolato, pomoz mi je zachránit! Chci spasit ubohé lidstvo, které se hrne do bahna jako žíznivý za čerstvou vodou, a abych je spasil, není jiné cesty než bída a hlad. Ale ono nedůvěřuje... Consolato, pomoz mi zachránit je, modli se za ně, jako se modlíš za vojáky. Vojáci, spasím vás ve válce! Tak chci spasit ubohé lidstvo. Modli se, modli se za ně, abych zmírnil jeho bolest a spasil duše. Jestliže to všechno dopouštím, tolik boles-*

*ti ve světě, je to pro jediný cíl: spasit duše pro věčnost. Svět se rátil do záhuby... zvláště aby zmírnil velkou úzkost sestry Consolaty při zničení tolika domů v jejím milovaném Turínu v důsledku bombardování, Ježíš se vracel ke stejné myšlence víry (prosinec 1942): *Consolato, domy budou znovu postaveny; duše, které se ztratí, ne. Není lepší zachránit duše a nechat zničit domy, než zachránit domy a zahubit duše?**

Tak jak tomu bylo u veřejných neštěstí, tak tomu bylo i v oněch rodinných a osobních. Vždy, i v případech obzvláště bolestných, před kterými rozum zůstává stát a ptá se Ale proč?, přichází z nebe stejná odpověď: *Boží Lásky, Dobrota, Milosrdenství. Jednoho dne, když Consolata plakala pro náhlou smrt své přítelkyně z dětství, jistě Celesty Canda, která po sobě zanechala čtyři sirotky, z nichž nejstarší měl sotva devět let. Ježíš odpověděl: *Celesta Canda se nyní raduje z věčného patření a z ráje a bdí s ještě větší nežností nad dušemi svých čtyř dětí, více, než kdyby byla zůstala na zemi.**

Jak líbezná útěcha, kolik světla z nebe vrhají tato slova na všechny rodinné smutky! Tedy, věřit v lásku znamená věřit, že Ježíš nás miluje, že nás chce spasit, a že všechno to, co koná a co připouští, ať už v celém světě, nebo v malém světě duše, je vždy pro naše dobro. Je ovšem málo duší, a to i mezi těmi, které se oddaly zbožnosti, které mají tuto pevnou a praktickou víru v Lásku. Snad ji mají, ale slabou a snadno kolísají pod ranami skalpelu božského Umělce, zaměřenými na zdokonalení díla jeho rukou. A kolik duší bylo přivedeno k patření na Boha spíše přísným Pánem než dobrým Otcem! A jim platí tento sladký postesk Ježíše sestře Consolátě: *Nedělejte ze mne Boha tvrděho, když jsem Bůh lásky!*

*Pramen: Ježíšovo Srdce světu
Překlad -lš-*

PAPEŽ DO LUTHEROVA KLÁŠTERA

Při své návštěvě Erfurtu navštíví papež bývalý augustiniánský klášter, ve kterém žil Luther v letech 1505–1511 a kde slavil svou první mši. Evangelická biskupka Ilse Junkermannová to pokládá za významný „ekumenický signál“ a cítí se velmi poctěna, že bude moci uvítat hlavu katolické církve právě zde.

MNICHOV

Předseda Rady evangelických církví v Německu je nespokojen, že papež Benedikt XVI. má při své návštěvě Berlína promluvit také v německém parlamentu. Nelíbí se mu, že katolická církev vystupuje také „jako stát“. „To je proti našemu přesvědčení,“ prohlásil Nikolaus Schneider.

ZÁKAZ MISÍ V TURECKU?

Pravicová strana v Turecku prosazuje zákon zakazující křesťanské misie. Taková provokativní hesla používá při volební kampani před volbami 12. června. Hlásání křesťanství prý ohrožuje Turecko a vůbec celé lidstvo a nemá nic společného se svobodou náboženství. V Turecku, které má 72 mil. obyvatel, je křesťanů asi 120 000.

JAPONSKO

Po gigantické katastrofě, která postihla Japonsko, pozorují misionáři v Japonsku náboženské probuzení. V Tokiu žijící brazilský skalabrinský misionář P. Olmes Milani hovořil před agenturou Fides o „nápadném návratu k modlitbě a k duchovním hodnotám ve společnosti, která dosud normálně oceňovala jen materialismus, produkci a zisk“. Podle průzkumů 85 % Japonců sice nevyznává žádnou víru, ale katastrofa, která postihla zemi, probouzí potřebu duchovních hodnot. Příbuzní obětí a ti, kteří z neštěstí šťastně vyvázli, konají v buddhistických a šintoistických chrámech modlitby. Japonsko znovu objevilo hodnoty jako bratrství a solidarita.

-fides-

ale z jeho rozhodnutí a milosti a ospravedlnění v Pánu Ježíši, se stali při křtu víry opravdu Božími dětmi a účastníky Boží přirozenosti, a proto skutečně svatými. Mají tedy svým životem toto přijaté Boží posvěcení s Boží pomocí uchovávat a zdokonalovat.“ (tamtéž, 40) Svatost má tedy svůj poslední kořen v křestní milosti, v tom, že jsme naroubováni do Kristova velikonočního tajemství, z něhož sdílíme jeho Ducha, jeho život Zmrtvýchvstalého. Svatý Pavel zdůrazňuje velmi výrazně přetvoření, jaké působí v člověku křestní milost, a dospěje až k tomu, že vytváří novou terminologii formovanou příslovcem „spolu“: spolu-mrtví, spolu-pohřbení, spolu-vzkříšení, spolu-oživení v Kristu; náš osud je nerozlučně spojen s jeho osudem. Píše: „Křestním ponořením do jeho smrti byli jsme spolu s ním pohřbeni. A jako Kristus byl vzkříšen z mrtvých Otcovou slávou, tak i my teď musíme žít novým životem.“ (Řím 6,4) Bůh však vždy respektuje naši svobodu a žádá, abychom přijali tento dar a žili podle požadavků, které obsahuje. Abychom se nechali přetvořit působením Ducha Svatého tím, že naše vůle se shoduje s vůlí Boží.

Miluj a dělej, co chceš

Jak se může stát, že náš způsob myšlení a konání se stane myšlením a konáním s Kristem a podle Krista? Jaká je duše svatosti? II. vatikánský koncil to znovu upřesňuje; říká nám, že křesťanská svatost není nic jiného než plně prožívaná láska. „Bůh je láska; kdo zůstává v lásce, zůstává v Bohu a Bůh zůstává v něm.“ (1 Jan 4,16) Bůh však vlil lásku do našich srdcí skrze Ducha Svatého, kterého nám dal (srov. Řím 5,5); proto první a nejpotřebnější dar je láska, kterou milujeme Boha nad všechno a bližního pro Boha. Aby však láska v duši jako dobrá setba rostla a vydávala plody, musí každý věřící rád naslouchat Božímu slovu, uskutečňovat vůli

Boha s pomocí jeho milosti, přijímat často svatosti, zejména Eucharistii, zúčastňovat se posvátných obřadů; vytrvale se věnovat modlitbě, sebezáporu, účinné bratrské službě a cvičení všech ctností. Láska totiž jakožto svazek dokonalosti a naplnění zákona (srov. Kol 3,14; Řím 13,10) řídí všechny prostředky posvěcení, je jejich duší a dovádí je k cíli.“ (LG 42) Snad tato řeč II. vatikánského koncilu je pro nás ještě trochu slavnostní, snad musíme říct tyto věci způsobem ještě prostším. Co je tedy podstatné? Podstatné je nenechat žádnou neděli bez setkání se zmrtvýchvstalým Kristem v Eucharistii; to není dodatečné břemeno, ale světlo pro celý týden. Nezačínat a nekončit den bez třeba jen krátkého setkání s Bohem. A na cestě našeho života sledovat „silniční směrovky“, které Bůh sdělil v Desateru čteném s Kristem, což je prostě vysvětlení, co znamená láska v konkrétních situacích. Zdá se mi, že toto je pravá prostota a velikost života ve svatosti: setkání se Zmrtvýchvstalým v neděli; styk s Bohem na začátku a na konci dne; sledovat při rozhodování „silniční ukazatele“, které nám Bůh dal a které jsou jen formou lásky. „Proto se pravý Kristův učedník vyznačuje láskou k Bohu a k bližnímu.“ (LG 42) Toto je pravá prostota, velikost a hloubka křesťanského života, jak být svatí.

To je důvod, proč Augustin v komentáři k 1. listu svatého Jana může říct odvážnou

věc: „Miluj, a dělej, co chceš.“ A pokračuje: „Ať už mlčíš, mlč z lásky, ať už mluvíš, mluv z lásky, jestliže napomináš, napomínej z lásky, jestliže odpouštíš, odpouštěj z lásky; ať je v tobě kořen lásky, protože z tohoto kořene může vzcházet jen dobro.“ (7,8: PL 35) Koho vede láska, kdo žije stálou láskou, toho vede Bůh, protože Bůh je láska. Tak platí toto velké heslo: „Dilige et fac, quod vis,“ „Miluj, a dělej, co chceš.“

Příklad světců a světic

Mohli bychom si položit otázku: můžeme se svým omezením, s naší slabostí směřovat tak vysoko? Církev během liturgického roku připomíná celou řadu světců, totiž těch, kteří žili plně láskou, uměli následovat Krista ve svém každodenním životě. Oni nám říkají, že je možné pro každého, aby šel po této cestě. V každém období církevních dějin, ve všech geografických šířkách země jsou svatci každého věku a všech životních stavů, jsou to konkrétní tváře v každém lidu, v každém národě. A jsou to typy velmi rozdílné. Opravdu musím říct, že také pro moji osobní víru mnoho světců, ne všichni, jsou skutečnými hvězdami na obloze dějin. A chtěl bych připojit, že pro mne jsou nejen někteří velcí svatci, které miluji a dobře znám, „ukazatelé cesty“, ale právě také svatci prostí, to znamená dobré osoby, které vidím ve svém životě, které nebudou

kanonizovány. Jsou to normální osoby, tak říkajíc bez viditelného hrdinství, v jejichž každodenní dobrotě vidím pravdu víry. Tato dobrota, ke které dozráli ve víře Církve, je pro mě nejjistější apologií křesťanství a znamením, kde je pravda.

Ve společenství svatých, kanonizovaných i nekanonizovaných, proto, že církev žije ve všech svých členech, můžeme se radovat z jejich přítomnosti a jejich společnosti a živíme pevnou nadějí, že můžeme napodobovat jejich cestu a sdílet s nimi jednoho dne stejný blažený život, věčný život.

Draží přátelé, jak velké a krásné a také jednoduché je křesťanské povolání v tomto světle! Všichni jsme povoláni ke svatosti: je to stejné měřítko křesťanského života. Svatý Pavel to ještě jednou vyjadřuje s velkým důrazem, když píše: „Ale každému z nás byly uděleny duchovní dary v takové míře, v jaké je chtěl Kristus dát... Tak určil jedny za apoštoly, jiné za kazatele mluvící pod vlivem vnuknutí, jiné za misionáře, jiné pak za pastýře a učitele, aby připravili křesťany k úkolům, které mají plnit, aby Kristovo tělo dělalo pokroky, dokud nedojdeme všichni k jednotě ve víře a v poznání Božího Syna, k mužné zralosti, k onomu věku, kdy se na nás uskuteční Kristova plnost.“ (Ef 4,7.11-13) Chtěl bych pozvat všechny, aby se otevřeli působení Ducha Svatého, který přetváří náš život, abychom i my byli jako průkazy ve velké mozaice svatosti, kterou Bůh vytváří v dějinách, aby Kristova tvář zářila v plnosti svého jasu. Nebojme se směřovat vysoko, k Božím výškám; nebojme se, že Bůh požaduje mnoho, ale dejme se vést v každodenním jednání jeho slovem, i když se cítíme ubozí, nepřiměřeni hříšníci: to On nás přetvoří podle své lásky. Děkuji.

Bollettino Vaticano

13. dubna 2011

Mezitimulky redakce Světla

Překlad -lš-

MORÁLNÍ RELATIVISMUS A SATANISMUS

Mluvčí papežské univerzity Regina Apostolorum Carlo Climati prohlásil, že mravní relativismus, který ovládl společnost, podporuje satanismus. Satanismus bourá univerzální hodnoty, které jsou vepsány do lidského srdce. Lidé jsou sváděni do záhuby iluzí života bez pravidel. To je klamná svoboda, která vede k nezávislosti. Mladí pokládají okultismus za pouhou hru. Nemají z něho žádné obavy. Určité formy rockové hudby jsou mostem mezi mladými a uctíváním ďábla. „Satanský rock“ obsahuje násilnické, protikřesťanské a rouhavé texty. Také internet poskytuje nebezpečný návod k satanským obřadům, které vedou k násilí až k vraždám.

Kath-net

EDITORIAL - pokračování ze str. 2

Z Ježíšových slov, která nám zaznamenala jeho vyvolená vyslankyně, je tedy zcela zřejmé, že všechny teorie o tzv. prázdňém pekle jsou pouhý výmysl, který neodpovídá skutečnosti, jak to ostatně potvrzuje i vidění fatimských dětí. Milosrdenství nevyprazdňuje místo zavržení, ze kterého není návratu, ale nabízí dostatek prostředků, aby se před věčným neštěstím mohl zachránit každý, kdo projeví alespoň sebemenší touhu po odpuštění a záchraně. Tuto jeho otcovskou starostlivost demonstrují celé dějiny spásy, stejně jako celé lidské dějiny demonstrují neúnavné ďáblové úsilí oklamat a zahubit ty, které si Bůh stvořil jako své děti.

Jestliže si nás nejdobrotivější Otec brání jako své vlastnictví, jako součást svého bytí, není naší povinností vzít jeho dobrotivou lásku, jeho starostlivost a ustavičnou péči za své a nabízet mu ustavičně svou živou a plodnou součinnost? Není to absurdní, uprostřed takového zápasu o bytí a nebytí pěstovat si svůj vlastní hmotný i duchovní blahobyt a pohodlíčko? Nic z toho, co konáme a nekonáme, žádné naše dobro ani zlo nezůstává v naší zahrádce, ale rozlévá se do celého těla, všem slouží, nebo všechny vyjídá, všechny oblažuje, nebo infikuje jedem. Protože zápas o naše duše ustavičně pokračuje, protože tak mnozí ustavičně přitakávají také Božímu Nepříteli, jeho Syn ustavičně přináší sebe jako smírnou oběť na oltářích světa, aby nám vymohl Otcovo milosrdenství a odpuštění. Kdyby nebylo této jeho trvalé oběti, dávno bychom zahynuli. To je podstata liturgie a smysl naší aktivní účasti v ní. Není čas bezstarostnosti a pohodlí, ale čas oběti. To je nejvladnější obsah poselství o Božím milosrdenství.

-/š-

Svou poslední katechezi označil Svatý otec jako závěr svých pro-

mluv z posledních dvou let, jejichž obsahem byly portréty světců a světic. Ale jestliže za listujeme v číslech našeho týdeníku, který je všechny dokumentuje, zjistíme, že to nebyly dva, ale přímo čtyři roky, kdy představoval významné osobnosti církve, počínaje apoštoly i ženami z evangelia, přes církevní Otce až k velkým světcům středověku, velkým mystikům a mystičkám a učitelům a učitelkám církve. Byly to katecheze velmi povzbuzující a velmi poučné nejen pro tuto pestrou galerii nehynoucích vzorů a přímluvců, ale také pro určité nahlédnutí do jejich historického pozadí. I tyto znalosti potřebujeme, protože dějiny církve jsou její neodmyslitelnou součástí a jsou kořenem i všeho toho, co prožíváme v současnosti. Církevní dějiny zatím představují značnou mezeru v našich znalostech i v obrazu, který máme o církvi. Historia – magistra vitae – Dějiny jsou učitelkou života, praví staré rčení a pro dějiny církve to platí dvojnásob. Jejich světlé i temné stránky jsou zdrojem velkého poučení, důvěry i varování. Varují nás např., že důležitá Pánova slova „brány pekelné ji nepřemohou“ platí pro církve jako celek, nikoliv však pro každou jednotlivou oblast či kontinent. (Ani ty kvetoucí církevní obce, které spravovali sami apoštolové či svatý Augustin, už na současné mapě Církve nenajdeme.)

Světcí a světic dob dávných i nedávných se od jiných historických osobností liší tím, že to nejsou postavy minulosti, ale žijí trvalou přítomností. Vytvářejí ono obrovské živoucí společenství – *communio sanctorum* –, které je současně společenstvím s živým Bohem, tedy nejen společenstvím svatých, ale především společenstvím svatosti. A v tom je meritum věci.

Co je to vlastně svatost? Svato-
st je to a jen to, co činí Boha

Na slovíčko

Bohem. Není to jen nějaká vlastnost, ale sama podstata, bytnost Toho, který je třikrát svatý. Mimo Boha může být svaté jen to, co má svým způsobem účast, podíl na jeho svatosti: to, co je Bohu zasvěcené a s ním nějak životně spojené. Jelikož nás sám Bůh učinil svatými tím, že nás křtem narouboval na svůj božský život, takže v nás jako krev koluje jeho božská svatost, je našim úkolem svobodně usilovat, abychom žili důstojně tomu stavu, do jakého jsme byli z Boží lásky pozdviženi. Žít ve svatosti je nejvlastnějším smyslem života každého křesťana, jinak představuje totéž jako nádor, malformaci neboli zrudnost.

U většiny postav, které se staly zářícími hvězdami na církevním nebi, protože jejich svatá životní praxe nabyla obzvláště výrazné podoby, se setkáváme s jakýmsi rozhodujícím okamžikem, který představuje základní změnu v jejich dosavadním způsobu života. Neznamena to, že by nejdříve musely žít hříšně a přímo nezřízeně, ale s pomocí Boží milosti pochopily, že nežijí tak, jak jejich stav vyžaduje a jak to od nich milující Spasitel právem očekává, a rozhodly se radikálně skončit se zcela nesvatou pohodlností a prostředností a zahájit život v křesťanské opravdovosti, tedy – nelekejte se – „vzít na sebe kříž“.

Chvála svatosti a požadavek její každodennosti a samozřejmosti v nás může také probudit mylný dojem jakési devalvace nebo nivelizace. Různé výzvy a návody mohou být mylně pochopeny, jestliže je opomeneme konfrontovat s konkrétními příklady. Již první křesťanská společenství nás poučují, že „zevšeobecnění“ křesťanské svatosti se projevovalo ve výrazném odlišení celých společenství od okolního světa. Tato zvláštní charakteristika křesťanů byla tak výrazná, že si toho nekřesťané nemohli nevšimnout a pro mno-

hé z nich se stala tato odlišnost strhující výzvou k následování.

Když v pozdějších dobách horlivost a důslednost ochabla a s ní se vytratilo i to, čím se měli křesťané od nekřesťanů odlišovat a vyznačovat, vraceli se někteří z nich k původní horlivosti a náročnému následování Krista tím, že se rozešli s tímto prostředím přizpůsobeným světu. Známe je jako zakladatele poustevníckého a řeholního života. To, co pak přitahovalo zástupy následovníků, byla nechuť k pouhé pohodlnosti a průměrnosti a naopak přitažlivost opravdové křesťanské náročnosti. Nemusíme pro příklady chodit až do doby svatého Benedikta nebo Františka, ale demonstruje nám to výmluvně v současnosti nejpočetnější Kongregace sester bliženské lásky Matky Terezy. Když si naopak některá řeholní společenství vložila poslední koncil tak, jako by jejich „přísná“ řehole už neodpovídala současným poměrům, ukázalo se, že současným poměrům neodpovídá naopak z pohodlnosti a přizpůsobení, a řeholní domy se vyprázdnily. Nejedná se tu o nějakou psychologickou záležitost, ale o samu podstatu křesťanství: o konkrétní následování Krista.

Boží svatost uskutečněnou v lidské přirozenosti nám představuje vtělený Boží Syn. Celý jeho život a všechno jeho kázání je jednoznačnou výzvou a návodem: následujte mne. I když se může zdát, že je prosté rozhodnout se pro cestu svatosti, její uskutečnění je náročné, jinak by Pán nemluvil o kříži, strmé cestě a těsné bráně. Ale jeho příklad je tak přitažlivý a láska tak strhující, že křesťan, který se do jeho Tváře opravdu zahledí, může dokonce trpět tím, že netrpí jako On (srov. *Před oltářem*, str. 9). Čím méně nás zbývá statisticky, tím výrazněji by se mělo projevit naše ztotožnění s Ním. Bratři a sestry, nebojme se Ježíše!

-/š-

Pondělí 2. 5. 2011: 6:05 Octava dies (621. díl) 6:35 Libanonský odkaz 7:00 Vyznání 7:15 Platinové písničky (40. díl) 7:45 P.S. Leoš Ryška - oslava Zmrtvýchvstání Páně v Ostravě - Heřmanicích 8:10 Přejeme si... 8:30 Divadélko Bubáček (12. díl) 8:45 Sedmihlášky 8:50 Noeland (39. díl) 9:20 Noekreace aneb Vandrování (85. díl) 9:30 Svědek naděje (4. díl): Denver a Toronto 10:00 Svědek naděje (5. díl): Řím 10:30 Děkovná mše svatá za beatifikaci Jana Pavla II. [L] 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Jan Pavel Veliký, papež, který změnil svět [P] 13:00 Koncert ze skla [P] 13:40 Octava dies (621. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 14:10 Mladí talenti mezi věřícími 14:35 CHKO České středohoří - Milešovka (13. díl) 14:55 Bez hábitu (24. díl): Redemptoristé [P] 16:00 H2Onews (124. díl): Týdenní zpravodajský souhrn ze světa 16:10 V posteli chit-chat (9. díl) 17:00 NOEparáda (119. díl) 17:50 Exit 316 (35. díl): Iluze [P] 18:05 Historie Světových dnů mládeže 18:15 Dať zmysel životu 18:25 Sedmihlášky 18:30 Felicianek 10 18:40 Dobrý pastýř Mons. Franco Dalla Valle, SDB [P] 19:10 Ekoauto (17. díl) 19:25 Přejeme si... 19:45 H2Onews (124. díl) 20:00 U Pastýře: hostem Jan Sokol [L] 21:00 Děti Ventanas 21:25 Na koberečku (105. díl) [P] 21:35 BET LECHEM - vnitřní domov (16. díl) 22:00 Noční univerzita - Hospice a umění doprovázet (1. díl): Indikace, formy a obsah hospicové péče - MUDr. Marie Svatošová 22:40 Putování modrou planetou: Írán 23:30 Octava dies (621. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 0:05 Noemova pošta 2011: duben 1:25 Noekreace aneb Vandrování (85. díl) 1:35 Poslech Radia Proglas [L].

Úterý 3. 5. 2011: 6:05 H2Onews (124. díl) 6:15 Černá Madona 7:25 Cesta k andělům: Veronika Sedláčková 8:15 Léta letí k andělům (24. díl): Jan Špilar 8:35 Ekoauto (17. díl) 8:50 Licheň 9:15 Jedenkrát smrt, prosím 9:45 Divadélko Bubáček (12. díl) 10:00 Octava dies (621. díl) 10:30 Noční univerzita - Hospice a umění doprovázet (1. díl): Indikace, formy a obsah hospicové péče - MUDr. Marie Svatošová 11:10 Jsem šťastný. I vy budete šťastní! 11:45 Felicianek 10 11:50 Sedmihlášky 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Platinové písničky 12:40 Dať zmysel života 12:50 Mladí talenti mezi věřícími 13:15 Exit 316: Iluze 13:35 Putování modrou planetou: Írán 14:25 Kulatý stůl: P. Alois Musil očima dneška 16:00 H2Onews (124. díl) 16:10 Přejeme si... 16:30 Cesty za poznáním: Indian Summer [P] 16:55 Ekoauto (17. díl) 17:10 BET LECHEM - vnitřní domov (16. díl) 17:30 Ve jménu Ježíše: Totila a Benedikt 17:55 Noeland (39. díl) 18:25 Sedmihlášky 18:30 O Čertových skalách [P] 18:35 Zikův svět zvířat: Opeření přátel 19:00 Noekreace (85. díl) 19:10 Děti Ventanas 19:40 Zpravodajské Noeviny: 3. 5. 2011 [P] 20:00 Misijní magazín: Misie a hudba s Jiřím Pavlicou [P] 20:55 Přejeme si... 21:15 Po stopách Ježíše Krista (6. díl): Blahoslavenství [P] 21:45 Zpravodajské Noeviny 22:05 U NÁS (42. díl) 23:05 P.S. Leoš Ryška - oslava Zmrtvýchvstání Páně v Ostravě-Heřmanicích 23:30 Léta letí k andělům: Nada Urbánková 23:55 Čteme z křesťanských periodik 0:05 Otazníky: Tajemství víry 1:35 Poslech Radia Proglas [L].

Středa 4. 5. 2011: 6:05 Zpravodajské Noeviny 6:20 Bez hábitu: Redemptoristé 7:20 Noekreace (85. díl) 7:30 Mexico pohledem dobrovolníka 8:05 Děti Ventanas 8:30 Sedmihlášky 8:35 Noeland (39. díl) 9:05 Dať zmysel života 9:15 Pro víta mundi: Ing. Stanislav Stebel 10:00 Po stopách Ježíše Krista: Blahoslavenství 10:30 Generální audience Benedikta XVI. [L] 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 U Pastýře: s hostem Jiřím Davidem 13:10 Dobrý pastýř Mons. Franco Dalla Valle, SDB 13:45 P.S. Leoš Ryška - oslava Zmrtvýchvstání Páně v Ostravě-Heřmanicích 14:10 Na koberečku (105. díl) 14:20 Octava dies (621. díl) 14:50 Svět mýma očima: Prašivá 2010 15:00 Sedmihlášky 15:05 Divadélko Bubáček (12. díl) 15:20 Libanonský odkaz 15:40 Zpravodajské Noeviny 16:00 NOEparáda (119. díl) 16:50 Jaroslav Sucháček 17:00 GOODwillBOY VI. (9. díl) [P] 17:45 U NÁS (42. díl) 18:45 Světloš [P] 18:50 Sedmihlášky 19:00 Mše z kostela

Panny Marie Sněžné v Olomouci. [L] 20:00 Historie Světových dnů mládeže 20:15 Koncert studentské scholy [L] 21:35 Noční univerzita - Hospice a umění doprovázet (2. díl): Pravda, zámka, nebo milosrdná lež? - MUDr. Marie Svatošová [P] 22:10 Přejeme si... [P] 22:35 Tygři oceánů (10. díl) [P] 23:00 Noekreace (85. díl) 23:10 Generální audience papeže Benedikta XVI. [P] 23:40 CHKO České středohoří - Milešovka 0:05 Černá Madona 1:15 H2Onews (124. díl) 1:25 Poslech Radia Proglas [L].

Čtvrtek 5. 5. 2011: 6:05 H2Onews (124. díl) 6:15 Dobrý pastýř Mons. Franco Dalla Valle, SDB 6:50 BET LECHEM - vnitřní domov: Zbigniew Czendlik 7:10 Platinové písničky (40. díl) 7:40 Jsem šťastný. I vy budete šťastní! 8:10 Cesty za poznáním: Indian Summer 8:35 Po stopách Ježíše Krista: Blahoslavenství 9:05 Noekreace (85. díl) 9:15 Vydreté metamorfózy [P] 9:25 Mladí talenti mezi věřícími 9:55 Kulatý stůl: P. Alois Musil očima dneška 11:25 Přejeme si... 11:45 Světloš: Pověsti z Hornolidečska 11:50 Sedmihlášky 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Černá Madona 13:15 Léta letí k andělům: Jan Špilar 13:40 Generální audience papeže Benedikta XVI. 14:10 Když jsem byl malučký [P] 14:30 Klub Valdocco 14:40 Pro víta mundi: Ing. Stanislav Stebel 15:20 Bůh v Tibetu 15:45 Obec Moravany nad Váhom 16:00 Zpravodajské Noeviny 16:15 Misijní magazín: Misie a hudba s Jiřím Pavlicou [P] 17:10 Putování modrou planetou: Írán 18:05 Zikův svět zvířat: Opeření přátel 18:30 Pověst o Ludmilině skále na Pulčinských skalách [P] 18:35 Sedmihlášky 18:40 Cesta k andělům: Veronika Sedláčková 19:40 Zpravodajské Noeviny: 5. 5. 2011 [P] 20:00 Jak potkávat svět (2. díl) [L] 21:05 Vyznání 21:20 Přejeme si... 21:40 P.S. [P] 22:10 Octava dies (621. díl) 22:40 NOEparáda (119. díl) 23:30 Jedenkrát smrt, prosím 0:05 Zpravodajské Noeviny 0:20 GOODwillBOY VI. (9. díl) 1:00 Poslech Radia Proglas [L].

Pátek 6. 5. 2011: 6:05 Zpravodajské Noeviny 6:20 Noekreace (85. díl) 6:30 NOEparáda (119. díl) 7:20 CHKO České středohoří - Milešovka 7:40 Historie Světových dnů mládeže 7:50 Noční univerzita - Hospice a umění doprovázet (2. díl): Pravda, zámka, nebo milosrdná lež? - MUDr. Marie Svatošová 8:25 Večer chval 9:40 Misionáři Ježíše 10:10 Na koberečku (105. díl) 10:20 U Pastýře: hostem Jan Sokol 11:20 Ve jménu Ježíše: Totila a Benedikt 11:45 Pověst o Ludmilině skále na Pulčinských skalách: Pověsti z Hornolidečska 11:50 Sedmihlášky 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Přejeme si... 12:25 Tajemství mokrého ticha 13:00 Vydreté metamorfózy 13:10 BET LECHEM - vnitřní domov: Zbigniew Czendlik 13:35 Koncert ze skla 14:15 Putování modrou planetou: Tibet - Mezi nebem a zemí 15:00 Děti Ventanas 15:25 Dobrý pastýř Mons. Franco Dalla Valle, SDB 16:00 Zpravodajské Noeviny 16:15 Ekoauto (17. díl) 16:30 Jsem šťastný. I vy budete šťastní! 17:00 Po stopách Ježíše Krista: Blahoslavenství 17:35 Písničky Michaely Novozámské 17:55 Noeland (39. díl) 18:25 Sedmihlášky 18:30 Pověst o velkém ptačisku [P] 18:35 Junior TV Kopřivnice (15. díl) 18:55 GOODwillBOY VI. (9. díl) 19:35 Historie Světových dnů mládeže 19:45 H2Onews (125. díl) [P] 20:00 Kulatý stůl: Putování modrou planetou - Tibet [L] 21:45 Na koberečku (105. díl) 22:00 Nedělní čtení: 3. neděle velikonoční [P] 22:30 Přejeme si... 22:50 Cesta k andělům: Veronika Sedláčková 23:40 Tygři oceánů (10. díl) 0:10 H2Onews (125. díl) 0:20 Misijní magazín (7. díl): Misie a hudba s Jiřím Pavlicou 1:15 Poslech Radia Proglas [L].

Sobota 7. 5. 2011: 6:05 H2Onews (125. díl) 6:15 P.S. 6:40 Misijní magazín: Misie a hudba s Jiřím Pavlicou 7:35 BET LECHEM - vnitřní domov: Zbigniew Czendlik 7:55 Divadélko Bubáček (12. díl) 8:05 Ve jménu Ježíše: Řehořovi mniši [P] 8:30 Noeland (39. díl) 9:00 Sedmihlášky 9:05 Zikův svět zvířat: Opeření přátel 9:35 NOEparáda (119. díl) 10:25 JuniorTV Kopřivnice (16. díl) 10:45 GOODwillBOY VI. (9. díl) 11:25 Děti

Katolická tělovýchovná a kulturní organizace Orel župa Svatováclavská a sdružení katolické mládeže Iuventum Vás zvou na **POŮT K PANNĚ MARIÍ SVATOHORSKÉ na Svatou Horu u Příbrami v sobotu 21. května 2011.**

Program: 9.30 začátek pouti na náměstí T. G. Masaryka u římskokatolického farního chrámu sv. Jakuba v Příbrami, cestou na Svatou Horu modlitba sv. růžence a litaní • 11.00 slavná asistovaná mše svatá na Svaté Hoře podle misálu z r. 1962, uctění Panny Marie Svatohorské - mše svatá bude obětována za vítězství Krista Krále ve společnosti, český národ, katolické rodiny a jednotu orelského hnutí, celebrant Jeho Milost Mgr. Jan Gerndt, sídelní kanovník vždy věrně Metropolitní kapituly u svatého Víta v Praze na Hradčanech, člen Metropolitního církevního soudu v Praze a Promotor iustitiae procesu blahověčného Josefa kardinála Berana • 12.30 občerstvení na Svaté Hoře (individuálně) • 14.00 pobožnost křížové cesty v ambitech Svaté Hory, svátostné pozhledání ve svatohorské bazilice.

Pouť konáme ke cti Panny Marie Svatohorské, ochránkyně českého národa. Poutníci se během průvodu budou modlit a zpívat, jinak zachovají zbožné mlčenlivosti. Poutníci, Vaším heslem ať je: zbožnost, ukázněnost, dochvilnost! Správný poutník dbá na sváteční oděv! Orelské prapory, orelské stejno kroje a lidové kroje vítány. Česko-latinští mešní řád stejný jako minulý rok. Kdo má mešní řád z předchozích poutí, může jej použít. K dostání také u pořadatelů.

Přihlášky a dotazy pořadatelům: PhDr. Stanislav Vejvar - standa.vejvar@volny.cz • <http://orel-zsv.ic.cz>

Ventanas 12:00 Polední modlitba Sv. otce Benedikta XVI. [P] 12:10 Zpravodajské Noeviny 12:25 Nedělní čtení: 3. neděle velikonoční 12:55 Přejeme si... 13:15 Cesty za poznáním: Indian Summer 13:40 U Pastýře: hostem Jan Sokol 14:40 Po stopách Ježíše Krista: Blahoslavenství 15:10 Mladí talenti mezi věřícími 15:35 Platinové písničky (40. díl) 16:10 Příroda a Natura 2000: Ptačí oblast Beskydy, EVL Niva Morávky [P] 16:45 Návštěva Sv. otce v Akvileji a Benátkách: Účast Svatého otce na sympoziu v bazilice v Akvileji [L] 18:20 Pověst o velkém ptačisku 18:25 Sedmihlášky 18:30 Nedělní čtení: 3. neděle velikonoční 19:00 Návštěva Sv. otce v Akvileji a Benátkách: Setkání s obyvateli Benátek a návštěva baziliky sv. Marka v Benátkách [L] 19:45 H2Onews (125. díl) 20:00 Trinidad a Tobago: Všichni vy žijte, pojďte [P] 20:50 Hlubinami vesmíru [P] 21:35 Putování modrou planetou: Kamčatka krásná neznámá [P] 22:15 Léta letí k andělům: Jan Špilar 22:35 Když jsem byl malučký 23:00 Bez hábitu: Redemptoristé 0:05 Koncert ze skla 0:45 Bůh v Tibetu 1:10 Poslech Radia Proglas [L].

Neděle 8. 5. 2011: 6:15 Nedělní čtení: 3. neděle velikonoční 6:45 Vydreté metamorfózy 6:55 Jak potkávat svět (2. díl) 7:55 Čteme z křesťanských periodik [P] 8:00 Klub Valdocco 8:10 Libanonský odkaz 8:30 Jsem šťastný. I vy budete šťastní! 9:00 Dobrý pastýř Mons. Franco Dalla Valle, SDB 9:30 Cesty za poznáním: Indian Summer 10:00 Návštěva Sv. otce v Akvileji a Benátkách: Mše svatá u Benátek [L] 12:30 Zpravodajský souhrn týdne [P] 13:10 Platinové písničky: Dechovka [P] 13:45 Trinidad a Tobago: Všichni vy žijte, pojďte 14:40 Noční univerzita - Hospice a umění doprovázet (2. díl): Pravda, zámka, nebo milosrdná lež? - MUDr. Marie Svatošová 15:15 Zikův svět zvířat: Opičí svět [P] 15:40 Sedmihlášky [P] 15:45 Noeland (40. díl) [P] 16:15 Divadélko Bubáček (12. díl) [P] 16:25 Felicianek 10 16:45 Návštěva Sv. otce v Akvileji a Benátkách: Program Sv. otce v Benátkách [L] 19:25 Noekreace (86. díl) [P] 19:35 Přejeme si... [P] 20:00 Labyrintem víry s Tomášem Halíkem [P] 20:30 Octava dies (622. díl) [P] 21:00 Pokial dycham, dúfam 21:35 Slavnostní oratorium [P] 22:45 Po stopách Ježíše Krista: Blahoslavenství 23:15 Jaroslav Sucháček 23:25 Nedělní čtení: 3. neděle velikonoční 23:55 Vydreté metamorfózy 0:05 Zpravodajský souhrn týdne 0:45 Děti Ventanas 1:10 Na koberečku (105. díl) 1:20 Poslech Radia Proglas [L].

DENNÍ MODLITBA APOŠTOLÁTU

Nebeský Otče, kladu před tebe celý dnešní den a ve spojení s tvým Synem, který ve mši svaté neustále zpřítomňuje svou oběť za ochranu světa, nabízím ti v něm své modlitby, práce, utrpení i radosti.

Duch Svatý, který vedl Ježíše, ať je i mým průvodcem a dává mi sílu svědčit o tvé lásce. Spolu s Pannou Marií, Matkou našeho Pána a Matkou církve, to všechno přináším jako svou nezapratnou oběť zvláště na úmysly Svatého otce a našich biskupů ...

Svatý Františku Xaverský, oroduj za nás!

Svatá Terezie od Dítěte Ježíše, oroduj za nás!

ÚMYSLY NA KVĚTEN 2011

Všeobecný: Aby ti, kdo pracují v médiích, ctili pravdu, solidaritu a lidskou důstojnost.

Misijní: Aby Pán pomáhal církvi v Číně vytrvat ve věrnosti evangeliu a růst v jednotě.

Úmysl našich biskupů: Za všechny nepokřtěné, kterým různé důvody brání otevřít se Božimu pozvání, aby našli v církvi pochopení, vstřícnou pomoc a laskavé přijetí.

Centrum naděje a pomoci (Vodní 13, Brno) pořádá **4. května 2011 od 16.30 hodin workshop SEXUALITA – JAK O NÍ S DĚTMI HOVOŘIT**. Máte zvědavé dítě a nevíte si rady, jak mu odpovědět? Vaše dítě se neptá na žádné intimní otázky? I to je výzva, proč se sdílet, jak dětem zdravým způsobem sexualitu předat. Bližší informace a přihlášky na www.cenap.cz.

V sobotu 7. května 2011 Vás zveme v 10.30 hod. na mši svatou do baziliky Nanebevzetí Panny Marie na Strahově ZA OBNOVENÍ MARIÁNSKÉHO SLOUPU na Staroměstském náměstí v Praze. Ve 12.00 hod. litanie u sochy Panny Marie z Exilu. Poté průvod po pražských kostelích na Staroměstské náměstí za obnovu Mariánského sloupu. Tradiční symboly lidové katolické zbožnosti – korouhve, sochy apod. vítány.

Římskokatolická farnost Tábor-Klokoty a obláti Panny Marie Neposkvrněné Vás zvou na **první květnovou sobotu na Klokotech 7. května 2011 s P. Martinem Sedloněm OMI – DÍVAT SE BOŽÍM POHLEDEM**. Program: 9.30 ranní chvály • 10.00 promluva • 11.00 adorace • oběd • 14.30 promluva • 16.00 modlitba zpívaných Klokotských hodiněk • 16.30 růženec • 17.00 mše svatá.

Liturgická čtení

Neděle 1. 5. – 2. neděle velikonoční

1. čt.: Sk 2,42–47

Ž 118(117),2–4.13–15.22–24

Odp.: 1 (*Oslavuji Hospodina, neboť je dobrý, jeho milosrdenství trvá navěky*. Nebo: *Aleluja*.)

2. čt.: 1 Petr 1,3–9

Ev.: Jan 20,19–31

Slovo na den: Vztáhni ruku a vlož ji do mého boku.

Pondělí 2. 5. – památka sv. Atanáše

1. čt.: Sk 4,23–31

Ž 2,1–3.4–6.7–9

Odp.: srov. 12c (*Blaze všem, kdo se uchylují k Hospodinu*. Nebo: *Aleluja*.)

Ev.: Jan 3,1–8

Slovo na den: Nevíš, odkud přichází a kam jde.

Úterý 3. 5. – svátek sv. Filipa a Jakuba

1. čt.: 1 Kor 15,1–8

Ž 19(18),2–3.4–5

Odp.: Řím 10,18b (*Všude na zemi pronikl jejich hlas*. Nebo: *Aleluja*.)

Ev.: Jan 14,6–14

Slovo na den: Kdo viděl mne, viděl Otce.

Středa 4. 5. – ferie

1. čt.: Sk 5,17–26

Ž 34(33),2–3.4–5.6–7.8–9

Odp.: 7a (*Ubožák zavolal, a Hospodin slyšel*. Nebo: *Aleluja*.)

Ev.: Jan 3,16–21

Slovo na den: Aby svět byl skrze něho spasen.

Čtvrtek 5. 5. – ferie

1. čt.: Sk 5,27–33

Ž 34(33),2+9.17–18.19–20

Odp.: 7a (*Ubožák zavolal, a Hospodin slyšel*. Nebo: *Aleluja*.)

Ev.: Jan 3,31–36

Slovo na den: Kdo pochází ze země, je pozemský.

Pátek 6. 5. – památka sv. Jana Sarkandra (v Čechách nez. památka)

1. čt.: Sk 5,34–42

Ž 27(26),1.4.13–14

Odp.: 4ab (*Jedno od Hospodina žádám, abych směl přebývat v Hospodinově domě*. Nebo: *Aleluja*.)

Ev.: Jan 6,1–15

Slovo na den: Chtějí přijít a zmocnit se ho.

Sobota 7. 5. – ferie

1. čt.: Sk 6,1–7

Ž 33(32),1–2.4–5.18–19

Odp.: 22a (*At spočine na nás, Hospodine, tvé milosrdenství*. Nebo: *Aleluja*.)

Ev.: Jan 6,16–21

Slovo na den: To jsem já, nebojte se!

BREVIÁŘ PRO LAIKY

30. DUBNA – 7. KVĚTNA 2011

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 1. 5.		PO 2. 5.		ÚT 3. 5.		ST 4. 5.		ČT 5. 5.		PÁ 6. 5.		SO 7. 5.	
Antifona	471	527	1734	1953	1673	1892	518	582	518	582	1708	1924	518	582
Žalm	783	881	783	881	786	884	783	881	783	881	786	884	783	881
Ranní chvály:														
Hymnus	471	527	1734	1953	1673	1893	518	582	518	582	1708	1516	518	582
Antifony	472	528	935	1046	1359	1512	965	1079	981	1097	998	1517	1014	1132
Žalmy	813	914	936	1046	813	914	965	1079	981	1097	998	914	1014	1132
Krátké čtení a zpěv	514	577	1735	1954	1674	1512	526	591	529	595	1710	1517	536	602
Antifona k Zach. kantiku	515	578	1735	1954	1360	1512	526	592	530	595	1361	1518	536	603
Prosby	515	578	1724	1943	1675	1512	526	592	530	595	1711	1927	536	603
Závěrečná modlitba	515	578	1359	1511	1360	1513	527	592	530	596	1361	1518	537	603
Modlitba během dne:														
Hymnus	482	541	519	583	519	583	519	583	519	583	519	583	519	583
Antifony	474	530	519	584	519	584	519	584	519	584	519	584	519	584
Žalmy	474	530	940	1052	955	1068	971	1085	987	1103	1004	1121	1019	1138
Krátké čtení	476	532	521	585	1676	1895	527	593	530	596	534	600	537	604
Závěrečná modlitba	515	578	521	585	1360	1513	527	592	530	596	533	600	537	603
Nešpory:														
SO 30. 4.														
Hymnus	477	533	477	533	1736	1955	1677	1897	517	581	517	581	1714	1518
Antifony	478	534	478	534	945	1057	1360	1513	976	1091	992	1109	1009	1519
Žalmy	478	534	478	534	945	1057	1678	1897	976	1091	992	1109	1009	1932
Kr. čtení a zpěv	513	576	516	579	1737	1956	1680	1514	528	593	531	597	1717	1934
Ant. ke kant. P. M.	513	576	516	579	1737	1956	1360	1514	528	594	532	598	1361	1520
Prosby	513	576	516	579	1731	1950	1681	1514	528	594	532	598	1718	1936
Záv. modlitba	515	578	515	578	1359	1511	1360	1513	527	592	530	596	1361	1518
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1254	1391	1257	1395	1260	1398

Naše prodejna v Olomouci na Dolním náměstí 24 je otevřena také v sobotu v době od 8 do 12 hodin.

**YOUCAT • KATECHISMUS KATOLICKÉ CÍRKVE
PRO MLADÉ**

Z němčiny přeložila Jindra Hubková • Předmluva Benedikt XVI.

Katechismus pro mladé zprostředkovává souhrn katolické víry, tak jak byla předložena Katechismem katolické církve (KKC) z roku 1997, ovšem jazykem přiměřeným mladému člověku, nemá v úmyslu a ani se nesnaží bezpodmínečně vyčerpat všechny jeho obsahy. Kniha je psána formou otázek a odpovědí, za každou odpověď jsou připojeny číselné odkazy pro další upřesnění a prohloubení v KKC. Následný komentář má poskytnout mladým dodatečnou pomoc, aby dokázali lépe pochopit danou otázku a její význam pro vlastní život. Katechismus pro mladé dále nabízí v průběžném postranním sloupci doplňující prvky, jako jsou obrázky, shrnující definice, citáty z Písma svatého, citáty svatých a spolehlivých učitelů víry. V jeho závěru najdeme věcný a jmenný rejstřík, který nabízí možnost snadno si vyhledat konkrétní místa v textu.

Karmelitánské nakladatelství

Křídový papír, váz., 134x210 mm, 304 stran, 295 Kč

RŮŽENEC S JANEM PAVLEM II.

Obrazy P. Ing. Stanislav Weigel

Meditace vybrané z promluv, homilií a generálních audiencí Svatého otce Jana Pavla II., s obrazovým doprovodem P. Weigla.

Trapistky

Brož., A6, 56 stran, křídový papír, 79 Kč

JAN PAVEL II. BLAHOŠLAVENÝ

Uspořádali Renzo Sala a Andrea Hyblová FSP • Překlad z italštiny David Voprada, překlad básně z polštiny Václav Burian a Iveta Mikešová

Vzpomínka na Svatého otce Jana Pavla II., který je zde představen jako poutník života od času svého mládí až po papežskou službu, rovněž jako poutník po českých zemích. Kniha obsahuje barevné fotografie a české příspěvky k původnímu italskému originálu.

Paulínky • Brož., 110x190 mm, 24 stran, křídový papír, 49 Kč

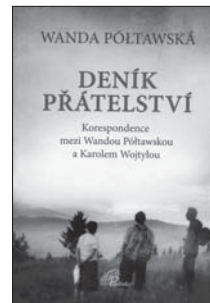
**DENÍK PŘÁTELSTVÍ • KORESPONDENCE MEZI
WANDOU PÓLTAWSKOU A KAROLEM WOJTYŁOU**

Wanda Póltawska • Z polštiny přeložila Terezie Eisnerová OP

Neobvyklá kniha o neobvyklém přátelství. Nejde o autobiografii ani o pouhé vzpomínky na Jana Pavla II. V této knize sledujeme autorčin duchovní život skrze zaznamenaná rozjímání, jež posílala svému duchovnímu otci Karolu Wojtyłovi (i poté, co se stal papežem), a 46 listů, kterými jí odpovídal a sdílel s ní a její rodinou svůj život.

Paulínky

Váz., 148x220 mm, 648 stran, 599 Kč

Objednávky knih - tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo - tel./fax 585 222 803 • Matice cyrilometodějská s. r. o.,
Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz • Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

771 11 Olomouc 1
982707-0262/2011

P. P.

TZ D + 1

771 11 Olomouc 1

Dolní nám. 24

Matice cyrilometodějská s. r. o.